

9161

ARCHIVO DE LIBROS
N.º 114
NUEVA BIBLIOTECA
BARCELONA

BARCELONA

ARXIU CENTRAL LÍRICH-DRAMÁTICH DE D. RAFEL RIBAS
UNIÓ, NÚMERO 5, PIS TERCER

LO
PUNYAL D' OR

DRAMA EN TRES ACTES Y EN VERS

ORIGINAL DE

A. FERRER Y CODINA

Caballer de la reyal y distingida ordre de Càrles III

Preu 8 rals

ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH

DE

BERNABÉ BASEDA.—Villarroel, 17, Ensanche

1883

ARCHIVO DE LIBROS TEATRALES
DE .....
M. PANÉ
NUEVA DE DULCE, 10
BARCELONA

LO PUNYAL D'OR

ARCHIVO DE LIBROS
DE
M. PANTI
NUEVA DE DULCE, 10
BARCELONA

LO PUNYAL D' OR

DRAMA EN TRES ACTES Y EN VERS

ORIGINAL DE

A. FERRER Y CODINA

Caballer de la reyal y distingida ordre de Càrles III

ESTRENAT AB BRILLANT ÈXIT EN LO

TEATRE CATALÁ

INSTALAT EN LO DE ROMEA, LA NIT DEL 31 DE JANER DE 1883

BARCELONA

ARXIU CENTRAL LÍRICH-DRAMÁTICH DE D. RAFEL RIBAS

UNIÓ, NÚMERO 5, PIS TERCER

1883

A LA MEVA AMIGA

LA DISTINGIDA PROFESSORA Y CONCERTISTA DE PIANO

Senyoreta Donna Josephina Brito.

Estás ja en ta patria; en la dolsa y poética México; pot ser ja no 'ns veurém may més; jo soch Sol que va á la posta, y tu 'l que surt de la mar blava ab regalims d' or ruhents; jo casi vell, tu casi nina; si d' aquí uns quants anys, en que tu estarás en lo plé de ta vida, tot passeijant per aqueixas boscurias de eterna verdura, á la caiguda de la tarde, sents la remor de las arbredas, que jemegan al pas del ajugassat ventijol, desvetllantne al cantador sinsonte y omplint tot lo redós de tendra melanjía, alsa 'ls ulls y aixeca al cel un Parenostre per lo poeta catalá que t' ha admirat tant y t' ha professat lo ver amor de un tendre jermá; jo de segur que ja descansarè de las fatigas y dolors ab que lo món nos regala.

A. Ferrer y Codina.

REPARTIMENT

PERSONATJES

ACTORS

ESTRELLA	40 anys.	. . .	SRA. PALLARDÒ.
N' ADELETA	18 »	. . .	» PARRENYO.
GALCERAN	20 »	. . .	SR. GOULA.
FARRICH	50 »	. . .	» FONTOVA.
COMTE ARNALD	45 »	. . .	» VIRGILI.
HUCH	50 »	. . .	» PIGRAU.
BRAS DE FERRO	50 »	. . .	» MUNS.
MANRICH, patje	14 »	. . .	SRTA. FONTOVA.

PATJES, BALLESTERS, FONERS, GOSSERS, FALCONERS,
ESCUDEERS, TROMPETERS, SOLDATS, ETC., ETC.

Época: segle XIV.—Lloch de l'acciò: castells feudals de
Catalunya.

~~~~~  
Ningú podrá traduhir, representar ni reimprimir aquest drama, sens permís de son autor. L' *Arxiu* de D. Rafel Ribas es l' únich encarregat d' aquesta obra y ab ell deurán éntendriers tots los teatros y societats particulars que vulgan representar-lo.

Quedan reservats tots los drets.

Queda terminantment prohibida la representació d' aquest drama en tots los teatros que paguin ménos de vint rals per acte de drets de propietat.

~~~~~

BARCELONA

ESTABLIMENT TIPOGRÁFICH DE BERNABÉ BASEDA

17, VILLARROEL, 17.

ACTE PRIMER

Sala del castell de Guillém de Rocafort. Forillo ab dos grans portals p'els qu'es veu una galeria y horisont de boscurias. En lo centre, un gran escaifa-panxas, y á cada part una armadura complerta.—A l'esquerra dos portas que donan á dins del palau, y á la dreta una soberca balconada ab vidres de colors, mitx oberta, per la que entra un raig de lluna.

Mobles de la época, y del sostre penja una gran llántia moruna.

Al aixecarse 'l teló, Huch está de guarda en la finestra ab ballesta armada y com qui espía á fora.

ESCENA I.

HUCH, després COMTE ARNALD.

HUCH.   ¡Cóm llisca la blanca lluna
pel mar de l'immensitat!
¡Cóm sos raigs d'argent envía
desde son ample palau!
Blanca coloma perduda,
¿quánts y quénts segles que vas,
ferm ton vol, sense aturarte,
sens ton curs veurers desviat?
¿Hónt es lo lloch hont vas náixer?
¿Qui 't destra al fons del espay?
¿Hónt es lo punt hont ta fossa
los titáns han de cavar?
¿Per qué tos sartells de perlas
lligas al fron dels humans,
si encara ton brill no 'ls toca
ja llumenan son fossar?
¡Huch!   (*Fondo dreta.*)

COMTE.   ¡Comte Arnald!

HUCH.   ¿No ha vingut?

COMTE.

HUCH.   La bandola no ha sonat
y 'ls miradors de la nina

- com gola de llop están.
- COMTE. Qui sab... pot ser que no vinga.
Avuy fá no sè quants anys
de la mort del Comte Anfós,
y per xó 'l rès será llarch.
Y si ell ho ha sapigut...
- HUCH. ¿Avuy, Comte Arnald, els fá?...
COMTE. Avuy...
HUCH. Val més oblidarho.
COMTE. Sí, val més... Llavors demá...
HUCH. Si l' infern no s' hi atravesa
demá no tindreu rival.
- COMTE. Conto ab tu...
HUCH. Y jo ab las vilas
que m' vai dir.
- COMTE. No t' faltarán,
si 'l ferro de ta ballesta
per son pitral fas entrar.
- HUCH. ¿La comtesa ho sab?
COMTE. Na Estrella
está per cumplí 'l manat
de 'n Guillém, per jo esposarla.
- HUCH. ¡Qui á las donas entenderá!...
¡Estimarse més que á vos
al fill d' un obscur jutglar!...
- COMTE. Parlém de tot, Huch. Lo rey
sembla 's torna á recordar
del fet del Torrent.
- HUCH. ¡Qué diheu!
Jo m' creya que ni borrar
ne quedaba ja d' alló.
- COMTE. Donchs ne queda; ara ja ho sabs.
HUCH. ¿Y creyeu que hi há perill?
COMTE. Ara ho crech molt més qu' avants,
(*Ab misteri.*)
pus he sabut que l' acer
ab que l' Comte vaig matar,
va deixarli un tros de punta
enclavada en lo pitral.
- HUCH. Fonent l' acer, lo perill
desapareix.
- COMTE. Es que ja
no 'l tinch, temps fá, en mon poder.
- HUCH. En no habent' hi cap senyal...
COMTE. Era la fulla daurada,
d' or lo puny, y en ell grabat
mon escut hi había.
- HUCH. ¡Oh!
¿Y en vostre poder no está?
COMTE. Com que no 'n sabia res
de que s' haguès espuntat,

lo donguí per l' altre fet
del infant.

HUCH. Ah!.. del infant...

Lo vau doná á n' en Ferrandi...

COMTE. Sí.

HUCH. Bè; per 'xó no temau.

(*Després de reflexionar.*)

Ferrandi degué morir
dels bandolers á las mans,
y del punyal fòs, un juheu
l' or de segú 'ls va comprar.
Mes, ¿per qué vareu volguer
assassiná aquell infant?

COMTE. Vaig tèmer per si aquell nin
se 'm semblès...

HUCH. No es mal pensat.

¿Y algú tè la punta?

COMTE. 'L rey.

HUCH. ¡El rey!... ¡Malum, Comte Arnald!

(*Espantat.*)

¿Qué n' haurém tret, allavoras,
fins d' anarhi enmascarats?
Y no es rés: mort y deshonra...
Comte Arnald, tinch pòr del cap.

(*Variant de tó.*)

Y en Guillém després casarshi
creyentla tan pura... encar
que sols va ser per la forsa
y per la nit escutats.

COMTE. Lo qu' hem de fer, posá un mòs
á la boca.

HUCH. Per mi ray...

Fá algun temps, sí, que per poch
ella 's descubreix...

COMTE. ¿Sí? ¿Quán?

HUCH. Ja recordeu aquells jorns
que lliscant pe 'l mar las naus,
darrera en Roger de Flor
'navam á Grecia á lluitar
pera defensar á Andrónich,
per nosaltres tan ingrat.
Ja sabeu qu' en vá lo Comte
volguè en lo castell deixar
á Na Estrella, ma senyora;
que al fi, ablanit per son plany,
la va deixá corre ab ell
los perills de terra y mar.
Infladas las blancas velas,
fèya dos dias que ja
habiam deixat Mesina,
quan, de repent, volguè 'l fat

que malaltà la Comtesa
caiguès, ab febra mortal.
Una nit que en la cuberta
donaba als capdills son plan
en Roger, jo era á la cambra,
de la Comtesa al capsal.
Lo deliri era terrible;
terrible lo mal estar.
De prompte, se treu de sobre
los damascats embolcalls,
y si no hi sòch amaten,
fins de la llitera cau.
Jo la subjectava ab forsa,
y quan ja anava á cridar
als patjes, que prop la cambra
estaban endormiscats...
—¡Eudalda!—diguè ab veu ronca
y 'ls ulls enrogits de sanch;
—¡Eudalda, vaig á morir,
pero deixa 't digui avants
que si acás trovas lo fill
que 'm van robar, vint anys fá,
á la llum de las fogueras
de la nit de Sant Joan,
li diguis que en sa deshonra
sa mare no hi prenguè part;
qu' en nit d' hivern nuvolosa
y en lo peu del torrent gran,
me va robá un tros d' entranya
un caballer inhumá,
habent mort avants mon pare
lo Comte Anfós!—y palpant
llavors per entre las robas,
y sens dar 'm rés:—Tè,—esclamá,
—es lo tros d' escapulari
que al robar 'm mon fill, mès tart,
quedá á mas mans, del que duya
l' infantò.—Llavors entrá
en Guillém dins de la cambra,
sent lo Concell acabat,
y com si Dèu 'guès volgut
que res 'guès entés, lo cap
deixá anar tota esbahida,
com tany per dalla segat.
L' endemá, ja la comtesa
anava per bè, y jamay
so sentit una paraula
que lo fet fes esmentar.
Bè, bè, Huch; deixém aixó are;
lo qu' has de fer, llivertar 'm
del fill del jutglar Farrich.

COMTE.

- HUCH. Ja 'l podeu dar per finat.
COMTE. Apunta 'l bè, que, si escapa,
ja sabs qu' es de sobras brau;
que allà á Grecia no hi había
mès valent almogavar.
- HUCH. De que 'l doncell es valent,
millor que jo, ningú ho sab.
Encara 'm sembla que 'l miro
lo primer cop qu' en lo camp
medírem las nostras armas
ab lo turch: ¡gloriòs Sant Pau!...
y era un baylet...quina grapa!
Acotat sobre 'l caball
'guèrau dit qu' era un Sant Jordi
per lo bell y per lo brau.
Capitá de sa briballa
en Guillém lo nomená,
sens' mirar per rés que fos
lo fill del malehit jutglar.
- COMTE. Donchs convè que despareixi.
HUCH. Aixó no 'l llivertará
de ma ballesta... Y, diheu:
¿Es cert lo que van contant,
qu' en Roger de Flor es mort?
- COMTE. En Andrinópolis jau
baix l' acer del fill d' Andrónich;
pero 'ls almogavars, van
semblant la mort y l' incendi
de Grecia en vilas y camps,
y del Hebrón la corrent
ab roija sanch s' ha avinat.
- HUCH. ¡Quí poguès trovarse allí!...
COMTE. A Roger de Flor venjar
podrán encar' los que quedan
ab dolls de la grega sanch.
Tu 'm fas massa falta aquí.
(*Sona una bandola en lo jardí.*)
Es ell. Al fi n' ha arribat.
(*Exclamació dels dos.*)
- HUCH. L' infern encar vos ajuda;
pregueu per ell. (*Apunta la ballesta.*)

ESCENA II.

Los mateixos, FARRICH, vesteix de jutglar ab cucurulla posada, cascabells en las puntas y jugant ab un bilboquet; porta una perilla ampla, llarga y punxaguda, y enterament blanca. Al entrar fá una gran riallada, y lo Comte y Huch se giran ab prestesa.

- HUCH. (¡Mal rellamp!)
(*Baixant la ballesta.*)
FARRICH. ¡Hola, companys!

- Sembla que tu sigas l' amo...
y... fas mal, perque no ets rés.
COMTE. Jo la gent d' armas comando...
FARRICH. Y com jo no ho sòch, hi perts
los drets ab mi.
- COMTE. ¡Basta ja!
FARRICH. Si vuy.
COMTE. ¡Voldrás!
FARRICH. ¡No voldrà!..
COMTE. Y si d' un jutglar las burlas
la Comtesa encar' permet,
jo farè qu' aviat no pugas
fèrmen cap... ¡Hola!... (Cridant.)
- FARRICH. ¡Correu,
que vè lo grech!... ¡per ma vida
qu' hem de riure si algu vè!
COMTE. Te creus que 'm fas pòr tal volta?
FARRICH. Tu á mi sí. Hasta m' hi assèch. (Pausa.)
¿Que ja no vols ferme prendre?
COMTE. ¡Per ma vida!...
FARRICH. ¡Qu' ets valent!...
Fá vint anys, aytal hassanya
allá en Sicilia vas fer,
qu' es llástima no la sápigam
en tots los vehinals castells.
COMTE. ¿Qué vols dir?
FARRICH. Qui ho contaria
millor que jo encar, pot ser
fòra ton butxí... en Ferrandi.
- COMTE. ¿Has dit Ferrandi? (Aterrat.)
FARRICH. ¿Qué tens?
(Aixecantse.)
- COMTE. ¿Y hónt es en Ferrandi?
FARRICH. Es mort.
(Després d' una pausa.)
- ¿Oy que respiras mès bè?
COMTE. ¿Y ahónt va morí?
FARRICH. En mos brassos.
¿No vols cridar? ¡Crida!... ¡Eh, eh!...
(Rient.)
- COMTE. Digas, jutglar malehit,
¿fá molt que morí?
FARRICH. Molt temps;
ja ha passat, sí; pero avants
m' encarregá que 't diguès
que si á la sèva germana
li vas fè aforcar, al cel
demanaria venjansa
sobre de tu, y que... y que
'l punyal que váres darli
per matá al infant, tot ell

- fou clavat en sas entranyas...
¡Ja no vols cridar... ¿no ho veus?
COMTE. ¿Y 'l punyal?
FARRICH. No 'n passis ànsia;
jo 'l tinch.
- COMTE. ¡Tu...!
FARRICH. Es al castell.
COMTE. Dòmel, te 'n darè 'l que vullgas!...
FARRICH. So pensat vendrel al rey.
COMTE. ¡Al rey!
FARRICH. Segons m' han contat
y, fá poch que ho sè, per cert,
lo rey compra los punyals
d' or, y sò sabut també
que pe'ls que son espuntats
en paga encara més preu.
- COMTE. T' he dit que 'n darè 'l que 'n vullgas.
FARRICH. ¿Me 'l pagarás més que 'l rey?
(¡Com l' angoija l' atormenta!)
COMTE. Mès que 'l rey... ¿Murmuras?...
FARRICH. Rés;
sino que parlant d' aixó,
'm recorda un altre fet
que hi figura un punyal d' or;
no, no crech que siga aquest...
Cá, ¿no sabs? la mort del Comte
de Rebolá, y com va ser
ferit ab un punyal d' or,
y dins lo pitral l' acer
deixá la punta clavada...
¿Comte Arnald, qué tens?
- COMTE. No rés.
FARRICH. Qualsevol aquí diria
ab la cara que fas, que
'l punyal que á n' en Ferrandi
váres dar, es lo mateix
que va ferí al pobre Comte.
- COMTE. ¡No!
FARRICH. No tremolis, ja ho crech,
(*Turbat.*)
y si bè era lo bon Comte
de Rebolá, amich del rey,
no habent 'sèt tu l' assessí
no has de tèmer.
- COMTE. Bè; ¿quín preu
ne demanas del punyal?
FARRICH. Pero, ¿per qué 'l vols?
COMTE. Es que
com que gran amich jo era
del de Rebolá també,
voldria fer presentalla
del arma al rey jo mateix.

FARRICH. Vèsten lluny de n' Adeleta.
COMTE. ¡Fugir jo d' ella! Ja ho veig,
per deixar lliure á ton fill...
FARRICH. Ho has encertat: per' xó es!
COMTE. Primer perdria la vida.
FARRICH. Donchs, Comte, aquest es lo preu.
COMTE. Tu deliras...
FARRICH. Crech qu' ets tu!
Vaja, ¡vols que 'l vengui al rey!
COMTE. ¿Que al rey vendrás lo punyal?
Ans un mós te posarè,
ó per 'quet balcô...
FARRICH. ¿Qui, tu?...
(S' agafan.)

ESCENA III.

Mateixos, GALCERAN, (dreta-foro).

GALCERAN. ¡Comte Arnald!... ¿Qué aneu á fer?
(Se separan.)
... ¿Y sòu vos qui aixís ataca
á un home indefens y vell?
Fellò sòu, y deu las gracias
qu' en las cambras nos trovém.
FARRICH. 'Guèram vist qui hi 'guera anat.
COMTE. Poch respecte 'm teniu, veig,
y com que jo vos comando
y baix mon domini esteu,
may comptes de lo que faig
al fill d' un jutglar darè.
GALCERAN. Al fill d' un...! Sino que exemple
d' ordre, donar aquí dech,
cambiar, per Dèu, vos faría
lo tó altivol que gasteu!...
¡Fill d' un jutglar...! Es vritat;
nostra sort així ho volguè;
mes, per mon valor, de Grecia
escut vaig portá y quartels
que á n' els del Comte d' Arnald
no tenen qu' envejar rés;
y si de mon pare 'l nom
may humillarme poguès,
de la noblesa que 'm sobra
tant alt l' ennobleixo á n' ell,
que us tiro, Comte, á la cara,
en son nom, mon guantelet.
(Al andá á tirarli, Farrich li agafa 'l bras.)
COMTE. ¡Aixó á mí!
(Desvaina.)
FARRICH. Noy, dèixal!

y mil voltas, ¡ay de mí!
sento de mort la punyida,
pus si 'm donas mil cops vida,
mil cops també 'm fás morí.

N' ADELETA. Parla, que casi no gosa
l' ayma de goig respirar!...
Sentinte d' amor parlar,
sòch, ¡Galceran! tan ditxosa!...
Si un jorn, á un dels dos, la mort
escullis ab sanya fèra...

GALCERAN. Si mon amor ser poguera,
moriria ab mon amor.

N' ADELETA. Y si tu fossis, ardida
moriria, pus per sort,
no es darse mort qui, al dars' mort,
dantse mort, se dona vida.

(*Anant al finestral.*)

GALCERAN. Mira; tot al redòs calla;
com embulls de glassa, 'l vent
cull las boyras del torrent
y 'l cim dels monts embolcalla.
La lluna, al cim de 'l brancatje
no 's vol encara amagar,
tal volta per escoltar
nostre amoròs prometatje.

(*Extenent la mà envers la lluna.*)

Jo 't juro que ni ab la mort
mon amor donará fi.

N' ADELETA. Y jo 't jur' que ni al morí
ha de morí mon amor.

GALCERAN. N' Adeleta, N' Adeleta,
deixa que mulli ab mon plant...

N' ADELETA. La lluna ja 's va amagant
de nostre amor satisfeta.
De ma passiò benhaurada
te 'n dono aquí lo sagell.

(*Li dona una banda blanca.*)

GALCERAN. ¡Una banda!

N' ADELETA. Ab mon cabell
mon amor te l' ha brodada.
Que de ton pit may la trega
la má freda del olvit,
y que embolcalli ton pit
en la tenda y en la brega.

GALCERAN. Ella será en llunyadansa
consol á ma sort funesta,
tal com en negra tempesta
l' arch brillant de l' esperança.
¡Oh! ¿Per qué l' avara sort
no m' ha fet digne de tu?
¿Per qué no puch dí á ningú

lo que sento dins del cor?
Mes ja que l' ànima 'm romp
portá un nom que 'l tèu infama,
farè que 'm sobri de fama,
tot lo que 'm falta de nom!
Y com lo lleò qu' ab amor
amaga al bosch sos cadells,
y aliment porta per ells
ab la carn del cassador,
aliment pera mon nom
que deixarè en mon darrera,
será l' esberch, la senyera
del capdill y del prohóm;
sas despullas agabella
la mort que ab pols amortalla,
y ou lo dringar de sa dalla
Grecia, Sicilia y Castella.
Allí anirè, y del combat
buscarè hont més s' assessina,
tal com busca la gavina
lo cor de la tempestat,
y de ma banda la randa
tal feresa ha de causar,
que al ménos m' han de nombrar
lo caballer de la banda.

N' ADELETA. Treu de mon cor lo flagell
ta paraula soberana! . . .
Busca 'l que 'l mon te demana,
nò per mi, sino per ell.
Y quan ja tingas tant llòr
que d' un nom se posi á ratlla,
fesne al mòn d' ell presentalla,
que jo sols vuy ton amor.

GALCERAN. ¡Benehit lo cant de merlas
que tant goig al cor provocal. . .
¿Qué pot sortir de ta boca,
pot de coral, plé de perlas?
Quan ne sía en la batalla,
surtin ton nom com centella
de mon pit, y en la gonella
la banda que m' abrigalla,
llamp ne será mon coltell,
y en la rasa y en la serra
sonará mon crit de guerra
que de tots será 'l més bell.

N' ADELETA. Y jo á n' aquí, mentres tant,
per tu al cel l' hi pregarè;
sospirs al vent donarè
y al gebrat herbey mon plant.
Tu á las áus lliga ab fisselas
novas d' amor y de fe,

y en sos colls las llegirè
al tornar las oronelas.
Y si mos prechs... ¡ay de mí!
al cel poden ablanar,
prompte á n' els peus del altar
nostras penas darán fí.

GALCERAN. S' acosta viu resplandor
pe 'ls corredors.

N' ADELETA. ¡Tan aviat!...

GALCERAN. ¡La Comtesa!

N' ADELETA. Sí; es vritat!

Adeu.

GALCERAN. Adeu, mon amor!

N' ADELETA. Al véurens, pot sè, á n' aquí,
nostre amor sospitaría.

GALCERAN. Adeu, adeu, reyna mía!

N' ADELETA. Adeu, mon bè; pensa en mí!

(Surt porta esquerra.)

ESCENA V.

GALCERAN, Na ESTRELLA, fondo esquerra.— Avants de
sortir Na Estrella surten dos patjes ab candelabros y 's
posan un á cada part de la porta; després de entrar la
Comtesa 's retiran pe 'l mateix puesto.

ESTRELLA. ¿Sòu vos, capitá?

GALCERAN. Senyora...

Ventura us donguí 'l cel plena.

ESTRELLA. (¿Per qué lo cor goig alena
quan está de mi á la vora?)
Veig que, joyòs com avants,
brau Galceran, ja no esteu.
¿En lo castell no veyeu
com sempre avuy los semblants?
Mon noble espòs y senyor,
¿no us doná amistat sens tasa?
Y, ja mort, ¿d' aquesta casa
no heu sigut l' amich millor?

GALCERAN. Senyora, jamay pagar
podrè lo qu' heu fet per mi;
ab mon zel, poch vos donguí;
molt, ab lo vostre, 'm vau dar.
Y, per pagarvos, tal es
l' anhel qu' en mon pit anía,
que rés al mòn hi hauría,
que per vos, joyòs, no fès.

ESTRELLA. Gracias, capitá; ja sè
que compliu com bó y lleal,
pus ne donan bon senyal
vostres fets, qu' ho diuhen bè.

- Ja, com avants, la canalla
de bandolers no 'ns enujan,
pus com guillas temps fa fugen
de vostre acer de batalla.
Y fins lo fer Cap-tallat,
llamp de pobles y masías,
al fons de las Guillerías,
ab son furor l' heu tancat.
- GALCERAN. Es per mi paga cabal
que contenta esteu, Comtesa;
tan sols una cosa 'm pesa,
y es que 'm comandi n' Arnald.
- ESTRELLA. De Grecia, en las allunyadas
terras, la mort hi trová
mon espòs, y ans vos nombrá
capitá de sas maynadas;
y si avuy lo comte Arnald
comanda ab mi lo castell,
es... que sent molt amich d' ell
ho disposá...
- GALCERAN. ¡Per mon mal!
- ESTRELLA. Encar que mon pit deplora
qu' entre 'ls dos no haja templansa...
- GALCERAN. Pot ser que vostra confiansa
un dia ploreu, senyora.
- ESTRELLA. Predicció un xich atrevida
que 'l carinyo us fá abultá;
si aixís fòs, mon capitá
m' ajudaría...
- GALCERAN. ¡Ab la vida!
- ESTRELLA. De almogavar brau y noble
lo nom váreu alcansar...
- GALCERAN. Mes, fill d' un obscur jutglar
haig de 'ser sempre pe 'l poble!
Y si Grecia 'l nom de brau
me doná, afalagadora,
no es pas lo de brau, senyora,
lo nom que més vè m' escau.
Mon despit es qu' en la guerra
de mon coltell s' ensenyora.
¿Cóm pot ser valent, senyora,
qui no dú un nom en la terra?...
Que més brillan los honors
y 'l llòr qu' en la guerra 's guanya,
si, á qui 'ls guanya, l' acompanya
prehuat nom de sos majors!...
Al mirar mil caballers
que rublerts de ferro y mallas,
los llorers de las batallas
tiran desde sos corcers
als peus de la noble dama

- qu' en lo finestral espera,
y que ab los noms de Folguera,
Berenguer, Llansá, 'ls aclama,
lo pit se 'm romp de pesar,
y dins d' ell lo cor hi plora,
al veure que sòch, senyora,
lo fill del pobre jutglar.
- ESTRELLA. Crech que useu massa rigor
contra vos mateix.
- GALCERAN. No tal;
es aixís... per sort fatal.
- ESTRELLA. Si un jorn desvía l' amor
vostra pensa, avuy esclava
del pesar que la contrista,
fugirá de vostra vista
l' erm de dol qu' avuy la trava;
y la amarga melanjía
ab goig se veurá cambiada,
com flor al raig esclatada,
p' el brillant sol del mitjdia.
- GALCERAN. ¿Qué pot donarli á la hermosa
qui no tè rés més que 'l cor?
- ESTRELLA. Y, posehint vostre amor,
¿pot desitjarne altre cosa?
Ab vostra noble mirada
qu' un cel de goig l' hi ofriria,
¿qué altra ventura voldria
que ser de vos estimada?
De vós, Galceran d' Oldost;
ab la noblesa guanyada
junt ab Roger y Moncada
en Galipoli y Rodost,
¿cóm, no desfeta d' orgull,
á n' el mon vos mostraria?...
- GALCERAN. Al sentius, Comtesa mía,
la sanch en mas venas vull;
pus heu de sébre, senyora,
que mon cor l' amor inflama,
y des' qu' estimo á una dama
mès un nom mon cap anyora.
- ESTRELLA. ¡Estimeu!...
- GALCERAN. Aymo ab l' esglay
d' un' ánima enamorada,
que 's veu molt poch enlayrada
per arribar á ella may.
- ESTRELLA. (¡Estima!)
- GALCERAN. ¿Y voleu que 'l dol
dintre mi sempre no hi duga,
pobre, miserable oruga
que ha gosat mirar lo sol?
- ESTRELLA. (Que 'l rubor no 'm vengui tem'

- baix lo brill de sa mirada;
jo, Na Estrella, enamorada;
jo, la viuda de 'n Guillém!
- GALCERAN. Vostre silenci 'm diu clar
que, á lo que dich, rahò hi trova.
- ESTRELLA. (¡Quí deu ser la que me 'l roba!)
No hi puch la rahò trovar.
¿Será hermosa?...
- GALCERAN. Com la flor
que s' obra al bès de l' aubada.
- ESTRELLA. ¿Y... qui es?...
- GALCERAN. La mès aymada,
Comtesa, del vostre cor.
- ESTRELLA. ¡Cóm!... ¡Será!...
- GALCERAN. Ja fins m' humilla
tal confessiò habervos feta.
- ESTRELLA. ¿N' Adeleta?... (¡N' Adeleta!
¡Rival de la mèva filla!...
Que jamay d' aquí conega
lo secret... calla, cor, calla;
ja sento aquí com batalla
la sanch que en ta bauma brega!)
Galceran, sè que terrible
cop donarè al vostre amor,
mès també sufreix mon cor
per un amor impossible.
- GALCERAN. ¿Vos, senyora?... ¿vos, amor?
- ESTRELLA. Aymo... com vos... desolada,
y es ma passió la enrunada
ilusiò que omplena 'l cor;
ja sabeu que, sempre lleal,
vos he dat amistat franca;
ma filla dirvos me manca
qu' es promesa al Comte Arnald.
(*Sorpresa de Galceran.*)
- Es encárrech qu' en lo llit
de mort Guillém me va fè,
y son desitj cumplirè
avuy, ab pena del pit,
pus que veurè ab pesar greu
sa ventura esmicolada,
y 'm darà pena sobrada
son dolor y 'l dolor mèu.
- GALCERAN. ¿Y haig de veurer la ilusiò
de ma vida al fi perduda?...
¿Qui pot sofrir tal veguda?...
¿Qui es que pot sufrirla?
- ESTRELLA. ¡Jo!...
que no aprenguí en las batallas,
com vos, llissons de valor!
- GALCERAN. Per aquets combats del cor

no hi valen feixugas mallas.
¡Veure á la que 'l cor adora,
d' un altre...! ¡No, no pot ser!
¡Que m' esberli 'l cor primer
lo fil de sagéta mora!
¡D' un altre ella!... Quan si 'l vel
y 'l brial vestís un dia,
fins al altar aniria
á disputársela al cel!

ESTRELLA. D' amor malehit dú las senyas
l' accent qu' aixís me respón.

GALCERAN. ¡Sí, sens ella, es per mi 'l món
escrustonat jas de penyas!
Ja era de mi la regina
quan allá en Orient lluytava,
y altra pensa no abrigava
ma ferrada capellina.

Quan un sospir escapat
de sa boca al cel volava,
sentía que me 'l portava
la brabada del combat;
y al fer rosegat la terra
al alarb, son nom sentía,
y ubriacat lo prenia
per mon pahoròs crit de guerra!

ESTRELLA. ¿Y, l' amor qu' ella atresora
es gran com vos lo sentiú?

GALCERAN. Si com al mèu lo feriu,
podreu saber' ho, senyora.
Som escampadas llavòrs
que la disort va empaltarne,
y no 's pot una arrancarne
sense que morin las dos.

ESTRELLA. (Sento en lo cor fina jebra
qu' hasta sos batéchs apaga.) (*Sentantse.*)

GALCERAN. ¡Senyora!...

ESTRELLA. (¡Cóm lo cor draga
á dolls lo fell!)

GALCERAN. A jo sébre
que us donava desconhort...

ESTRELLA. Galceran, hasta després;
vull estar sola.

GALCERAN. (¿Per qué es
tan crudel la mèva sort?)

(*S' agenolla, li besa la mà y se 'n va, foro esquerra.*)

ESCENA VI.

ESTRELLA y luégo N' ADELETA.

ESTRELLA. ¡Flama ardenta que 'm devoras,
jo 't tindré á dintre enfrenada

com volcá qu' en vá esgratinya
per obrir vomitòs cráter!
Y perque estorbs, de 'n Guillém
en lo desitg, mès no hi haja,
demá, quan lo sol llumeni
ab son disch de foch la plana,
trovará ja á N' Adeleta
del Comte Arnald desposada.
¡Ella!... Per un' altra lluyta (*Veyentla.*)
alenta, cor, y preparat
y préga á Dèu que 'l que sents
no ho descubreixi la cara.
¡N' Adeleta!

N' ADELETA. Mare mía...
vinch á rebre 'l vostre bès. (*La besa.*)

ESTRELLA. ¿A ta cambra ja 't retiras?

N' ADELETA. Del cel lo estelat mantell
l' hora del repós senyala.
¡Are 'n vull un jo!

ESTRELLA. ¡Oh!... cent.
(*Besantla.*)

Séu aquí, que vull parlarte.
Aquí; ben apropet mèu.

(*N' Adeleta s' assenta en un escambell que hi há als
peus de Na Estrella.*)

¡Qu' ets hermosa!
(*Després de contemplarla.*)

N ADELETA. ¿De vritat?

Jamay com vos ho serè.

ESTRELLA. Tu ets la hermosa primavera,
jo l' hivern jebrat y sech;
jo soch sol que va á la posta,
sense escalf', ni brill, ni rès.
Tu 'l que surt de la mar blava
ab regalims d' or ruhents,
al bosch donantli esmeragdas,
diamants al riu, llum al cel,
portant en sa testa 'l día
com centellejant capell.

N' ADELETA. És lo vostre amor, senyora,
que parla per vos.

ESTRELLA. ¿Tu ho creus?
¿Y tu m' estimas?

N' ADELETA. ¿Si jo
vos estimo?... Pregunteu
á l' oreig quan escabella
las flors ab purissim bès,
ó á las terras africanas
quan hi arriba l' oronel.
si per sas sorrencas platjas
en aquestas, ó en aquell

per sa blana cabellera,
de goig un sospir se sent
com el que jo, mare mia,
arrenco al cor quan us veig.

ESTRELLA. ¿Y ab ningú més me l' parteixes?
(*Agafantli las mans.*)

N' ADELETA. ¿Qué voleu dir? No us entench.
(*Abaixant los ulls.*)

ESTRELLA. En vá 'l que sents, amagarme
ton silenci aquí preten.
¿Qué no endevina una mare
quan als ulls d' un fill llegeix?

N' ADELETA. Perdò, senyora...

ESTRELLA. ¿Perdò,
N' Adeleta?... Tot lo tens,
pero aquest amor desterra
de dins ton pit, qu' has de ser
del Comte Arnald desposada.

N' ADELETA. ¡Del Comte!... (*Sorpresa.*)

ESTRELLA. Demá mateix. (*Resolta.*)

N' ADELETA. ¡Impossible! (*Aixecantse.*)

ESTRELLA. ¡N' Adeleta!

N' ADELETA. Si, com diheu, tot ho llegeix
als ulls d' un fill una mare,
lo que jo sento sabreu.

¿Qué fòra sens ell la vida?

Un ample sorral desert;

pus es tant lo que l' estimo,

que, si ans qu' ell al cel anès,

al bon Dèu li pregaría

que 'm deixès torná aquí ab ell!

¿No l' heu vist, mare, á vegadas

en son poltro caballer,

colcar per las alamerás

del nostre feudal castell?

¿No li heu sentit las corrandas

de los miradors al peu,

al raig de la blanca lluna

quan argenta sos cabells?

¿N' hi há algun altre de més noble?

¿N' hi há algun altre de més bell?

¿Quí millor lo senglar pára?

¿Quí borna tan bè?... ¿dihéu?

¡Ay, mare! Si al cor sentisseu

lo que sento jo, per cert
que la contra no 'm fariáu...

Pero no me la fareu,

¿no es vritat? ¡Qué miro! ¿llágrimas!

Gracias, Dèu mèu, al fi veig

que compreneu que la ditxa
perdría, al pérdre 'l á n' ell!

- ESTRELLA. Tu ets nobla y ell d' un jutglar
es lo fill. *(Ab pesar.)*
- N' ADELETA. ¡Oh!... no hi fá res.
Y encar que fòs un fellò,
es tant lo que l' aymo, que
fins sa infamia partiria
perque méns n' hi toquès!
- ESTRELLA. *(Lo desitx de mon espòs,*
la gelosía... ¡l' infern!
dins de mi en geganta lluyta
han prèns mon cor per palench.

ESCENA VII.

Mateixos, FARRICH, fondo dreta.

- FARRICH. ¡Bona nit!
(Qu' ha escoltat desde la porta los darrers versos de la
Comtesa.)
- ESTRELLA. ¿Qué hi há, Farrich?
(Disgustada.)
- N' ADELETA. ¡No me 'n irè que no 'm deu
una esperansa, senyora!
- ESTRELLA. Vèsten.
- N' ADELETA. Es...
- ESTRELLA. Torna després.
(Surt N' Adeleta, porta esquerra.)

ESCENA VIII.

FARRICH, COMTESA.

- FARRICH. Senyora, tinch de parlarvos.
- ESTRELLA. Sérias cosas ser deurán
quan vèns á dirm' ho á aquest' hora.
(Sentantse.)
- FARRICH. Crech que fins la vida hi va
del capitá y N' Adeleta.
- ESTRELLA. ¡La vida!
- FARRICH. ¡Sí!... S' ayman tant,
que, no ho dupteu pas, senyora;
jo son amor he esbrinat,
y es d' aquells que acaban sempre
un rastre de dol deixant.
- ESTRELLA. Voluntat de mon espòs
va ser, Farrich.
- FARRICH. Es vritat.
Pero segú que no creya
ferli lo dany que li fá,
Y á mès, que també dech dirvos,

per si 'l ser fill de jutglar
poguès tombar la balansa
en favor del Comte Arnald,
qu' ell no es lo mèu fill, senyora.

ESTRELLA. ¿No es ton fill en Galceran?
FARRICH. La historia d' ell vinch á dirvos,
si es que 'm volgueu escoltar.

ESTRELLA. Creu que 'l saber' ho ja 'm tarda.

FARRICH. Poch mos llavis trigarán
á deixarvos enterada.
Mes ans mireu mon semblant.
Trasporteus á llunyans dias
y á llunyas terras... m' apar
com si fòs avuy mateix.
Lo castell de Revolá
lo véhuen mos ulls com s' alsa
en lo cim d' un pedregar,
com moro gegant portantne
núvols nevats per turbant.

ESTRELLA. ¿Tu allavors ja 'm coneixias?

FARRICH. ¿En lo mèu rostre no hi há
ni un recort?

ESTRELLA. No... no recordo...

FARRICH. Es vritat. He sofert tant!...

¿Ni aixís tampoch?...

(*Treyentse la caputxa y posantse molt dret.*)

ESTRELLA. Si... sí, espera.

(*Aixecantse.*)

T' he vist avants... molt avants.

(*Pausa.*)

¡Ferrandi!... (Sorpresa.)

FARRICH. Mès baix, Comtesa.

(*Torna á encaputxarse.*)

ESTRELLA. ¡Ferrandi!... ¡tu!

FARRICH. Quan contat

hagi la historia, podreu

aquet misteri aclarar.

Ara, digueume Farrich;

mon nom, quan m' hagi venjat.

Ja sabeu que ab ma germana

estava ja fá molts anys

al servey d' Arnald, lo Compte...

ESTRELLA. ¡Quant, Reyna pura, has cambiat!

Mes parla, que ja t' escolto.

(*Torna á sentarse.*)

FARRICH. Que mès que criat leyal,

era p' el Compte malehit,

cá fidel, y en molts combats,

sagetas duguí clavadas

que anavan á son pitral.

Un jorn, perque ma germana

son amor va despreciar,
va aforçarla 'l malvat Comte,
y més que vil, inhumá,
habentne mort lo butxí
de son castell, va forsarm'
á vestir lo vermell trajo
y á ma germana aforçar.
No poguèren rés mos préchs,
mon plany rés poguè alcansar,
y butxí quedí, senyora,
desde aquell' hora en avant.
Pero juri tal venjansa,
que 'l trajo vermell ne guard'
pera presentarm' á n' ell
lo jorn que ho puga lograr.
Ja feya que 'l vil ofici
exercia, prop d' un any,
quan un jorn... jencara sento
son accent!... cridantme á part,
me diguè:—Al seny del lladre
sens falta m' esperarás
en la creu dels dos camins,
sens' per rés ton punt deixar.—
L' ordre tal com me fou dada
vaig cumplir, y al cap d' un quart
que junt á la creu m' estava,
arribá, y dantme un punyal
y un bulto que 'n lo moment
vaig vèurer qu' era un infant,
me diguè:—Vès y degòllal;
y quant l' hakis soterrat,
vina al castell tot seguit
á dármen compte.—Sobtat
vaig quedar, y en lloch de ferne
lo que 'l Comte va manárm',
llarch temps ne corrí, senyora,
ab aquell infantò al bras.
Al véurem ja bastant lluny,
vaig da l' infant á criar
á un casal, y á Catalunya
ne vinguí, fins als dotze anys
que vareig torná á buscarlo,
y volent ferl' hom' prehuat,
vareig ficarlo de patje
al castell de Barberá.
Allí troví á vostre espós
y veyentne que ab l' Arnald
eran grans amichs, ab ell
vaig quedar-me de jutglar,
esperant vingúès lo dia
de cumplí 'l que vaig jurar.

Pelòs ne deixí mon rostre;
y ab lo cos tort y acotat
he pogut, sense conèixem,
está prop d'ell. Ja mès tart
s' en aná 'l patje á la guerra,
y fòu son valor tant gran
qu' en Guillém, lo vostre espós,
lo nomená capitá
de sas maynadas.

ESTRELLA.   ;Me deixas
de pedra!... ¿Y cap senyal
marcaba del nin lo cos?

FARRICH.   Per tot lo vaig registrar.
Ni la senyal mes petita.
'Sent jo fòra, sí, 'i marcá
la dona que l' alletaba;
ab una corona al brás,
me diguè, per si 's perdía.

ESTRELLA.   Sent aixís, ja será estrany
que sápigas may...

FARRICH.   Es cert.

Lo que sempre sò guardat
es un tros d' escapulari
que á demunt d' ell vaig trovar.

ESTRELLA.   ¿Dius un tros d' escapulari?

(*Sorpresa y aixecantse.*)

FARRICH.   ¿Qué!...

ESTRELLA.   ¿Y era la nit?...

FARRICH.   De Sant Joan.

ESTRELLA.   (Sento que 'm faltan las forsas.)

FARRICH.   ¿Qué! ¿pot sè' habeu sospitat
qui puga ser?

ESTRELLA.   No, sino...

¿A quin' hora te 'l van dar?

FARRICH.   A poch mès del seny del lladre.

ESTRELLA.   ¿Y l' escapulari?

FARRICH.   May

so deixat de durlo á sobre.

Es mon tresor mès prehuat.

A 'n aquí 'l teníu, Comtesa.

(*Li dona mitj escapulari. Després de desembolicarlo la
Comtesa, diu:*)

ESTRELLA.   (¡Ell mateix!... ¡mon fill!)

FARRICH.   Acás

us fállum d' alguna cosa?

ESTRELLA.   No; sino... que m' ha fet mal
l' historia.

FARRICH.   Sento, senyora...

ESTRELLA.   (¡Ell... ell mon fill!... ¡Galceran!
¡Si l' amor que jo sentia
del cel lo veyá baixar!

¡Ah!... será tèu. n' Adeleta...
¡Qué dich!... ¡Horror!... ¡Son germá!
Dech destorbar per tots medis
aquest amor criminal,
pus clamaría venjansa
de mi lo cel irritat!)
Farrich, no sè... tal vegada...
pot sè 't podria ajudar
á buscarlo...

FARRICH. ¿Es cert, senyora?
ESTRELLA. Voldria veure á 'n Galceran.
FARRICH. No li diheu pas rés, Comtesa,
de lo que vos he contat,
que creyentse bòrt, sería
son desconhort molt més gran.
ESTRELLA. Dígasli, Farrich, que vinga,
que ja sè quant l' aymas, ja.

ESCENA IX.

ESTRELLA, luégo GALCERAN.

ESTRELLA. No sè 'l que passa per mi...
sento lo front que se 'm obra
tal volta perque d' ell surti
la xardor de la vergonya.
Aleteja 'l cor ansiòs
aprop del mèu fill qu' anyora,
y, son vol pahorosa aterra,
secreta, mortal congoija.
Y es qu' ara ha d' entrar mon fill
d' honra y amor ab las joyas,
y lo vent de mas paraulas
se li han d' endú amor y honra,
al fons del vuit estimbadas
per 'questas finestras góticas.

GALCERAN. Senyora...

ESTRELLA. (*Confosa.*) ¿Sou vos?...

GALCERAN. P' el cel
qu' el cor duch plé de frisansa. (*Pausa.*)
Veig que mata ma esperansa
vostra mirada de gel.
Fa poch m' enduguí, ab eccès,
clavada al cor arma fera;
no 'm creya que, al cridar 'm, era
per enfonsarla encar més.

ESTRELLA. Si s' enfonsa, es que quelcom
queda d' ella desbrigada,
ensempe que jo sepultada
la tinch tota... fins al pom.

GALCERAN. ¿Vos?...

ESTRELLA .

Galceran, no conega
vostre pit lo que 'l mèu calla;
lo regull de la batalla
bramola en la terra grega.
Aneu, y ab ardor encés,
busqueu l' olvit que us assombra
y potsè 'l troveu á l' ombra
de 'l estól aragonés.
Represa de sanch demana
de 'n Roger la mort fellona,
y p' el llom del mar ressona
la venjansa catalana.
Aneu, donchs; y si per sort
la fòssa podeu cabar' hi,
haureu, ab la mort trovar'hi,
lliuratvos de pitjor mort.
Y si un sospir apagat,
en vostras ánsias derrereras,
p' els plomalls de las cimeras
sentiu buscáus fatigat,
será d' un sér que dú morta
l' ánima en bauma de gél;
y quan entreu en lo cel
ja 'l trovarèu en la porta.

GALCERAN .

Misteris veig ab desfici
que fan que ma pensa travi;
mès clar: veig que 'l vostre llabi
'm demana un sacrifici;
sacrifici, que, per ell,
prou no hi há ab ma forsa tota,
sens' quedármen una gota
per manejar lo coltell.
Deume mon amor, si us plau,
y al escalf de sas miradas,
renovarè las jornadas
que 'm váren dar nom de brau.
Pugui jo, si es que no mória
al fil de grega sageta,
llensá als peus de N' Adeleta
los llorers de la victoria.
Qu' ab son amor escutat,
de la lluyta en lo carnatje;
no m' ha de guanyá 'l salvatje
per leonas alletat.

ESTRELLA .

L' idea qu' en vos germina
desterreu de vostra pensa,
qu' es lo vostre amor, ofensa
que en dressera al cel camina.

GALCERAN .

¿Qu' es ofensa mon amor
al cel, diheu?... ¡Ah! Sí, es vritat,
que mon só' no fóu brandat

- com lo d' ella, en bressol d' or.
- ESTRELLA. No es lo bressol que diheu.
Es tan sols la dissort fera
qu' ha aixecat una barrera
entre el vostre cor y 'l sèu.
Creyeu que, á serme possible,
fins perdent la vida mía,
jo la clau vos donaría
d' aquest amor impossible.
Y no volgheu que respondra
vulga ara al vostre clamor,
que si avuy perduu amor,
perdríau amor, y honra.
- GALCERAN. ¡Car lo misteri á fe cobra
son secret á mon dolor!...
¡Si haig de perdre son amor,
ja tot, fins la honra 'm sobra!
¿Pero, es lo motiu tan gran
que aixís mati la esperança?
- ESTRELLA. Tan gran, que rés la balansa
pot fer caurer, Galceran.
- GALCERAN. Vull sébrer lo que la vida
'm roba ab sanya tan fera,
que, sols sabent' ho, poguera
abandonar la partida.
- ESTRELLA. Repareu...
GALCERAN. Ja res repara
ma resolució, senyora;
que á ma negra sort traydora
puga mirar cara á cara.
Y si de ma carn pogués
encarnarla, li 'n daría,
per, ab la que 'm quedaría,
poguè arrancarli després.
- ESTRELLA. Penseu que...
GALCERAN. Es pensa vana.
No cedeixo.
- ESTRELLA. ¿No?
GALCERAN. Per Dèu!
(*Després de lluytar.*)
- ESTRELLA. Pus ja que tant ho vóreu,
ma filla es... vostre germana!
- GALCERAN. ¡Ma germana!
(*Aterrat.*)
- ESTRELLA. Mon secret
á la fi m' has arrencat,
y si mare t' he donat,
deute sagrat has contret.
- GALCERAN. ¡Mare mía! ¡mare mía!
ESTRELLA. ¡Fill!
GALCERAN. ¡Mare!
ESTRELLA. Ton llabi sella.
(*Mirant per tot recelosa.*)

- GALCERAN. ¡Qué bè, qué bè s' emparella
lo pesar ab l' alegria!
- ESTRELLA. No jutjis sense alsá 'l vel
que cubrex ma honra encara.
- GALCERAN. No: la honra d' una mare
pot tant sols jutjarla 'l cel.
¿Pero en Farrich?...
- ESTRELLA. Per sort rara,
fòu tant sols ton salvador.
- GALCERAN. ¿Y mon pare?
- ESTRELLA. Mon dolor
no l' ha conegut encara.
Pero ni á n' ell ni á ningú
contis cás que tant m' humilla.
Si sabès aixó ma filla
ni 'l morir fòra mès dü.
- GALCERAN. A dins de mon pit ombriu
trovará bauma secreta,
pero, ¡ay de mí!... ¡N' Adeleta!
¡De quin modo 'l cor li diu!
¡Cóm viurá sens' mon amor,
ni cóm viurè jo sens ell!
Mentres me bull lo cervell,
sento congelarse 'l cor.
¡Ma germana!
- ESTRELLA. Ta germana...
Fuig lluny del castell.
- GALCERAN. ¡Deliri!
A totas parts 'hont me giri,
sento fetòr de fossanà!
¿Ahónt trovará 'l cor ara
indret hont plorá afligit?
- ESTRELLA. A n' aquí. Sobre mon pit.
- GALCERAN. ¡Mare del cor! ¡Pobre mare!
(*Tirantse á sos brassos.*)

ESCENA X.

Mateixos, N' ADELETA, porta esquerra y COMTE
ARNALD, foro esquerra.

- COMTE. ¡Qué miro!... (*Sorprès.*)
- N' ADELETA. ¡Reyna 'del cel! (*Ab terror.*)
- ESTRELLA. ¡Ella!
- GALCERAN. ¡Ah!
- COMTE. Podeu seguí. (*Ab burla.*)
- ESTRELLA. (Ne sento dintre de mi
una montanya de gel.)
- GALCERAN. Perdò. (*A N' Adeleta.*)
- ESTRELLA. ¡No! (*Contenintlo.*)
- COMTE. (Turbats están.)

N' ADELETA. ¡Jo deliro! (Ab deliri.)

ESTRELLA. Ré 'm denigra.

(*Separant á Galceran y posantse al mitx d' ells y dominantlos.*)

¿No soch viuda?... ¿No soch llibre?

N' ADELETA. ¡Qué!

ESTRELLA. Qu' estimo á Galceran.

(*Moviment de sorpresa del Comte y Galceran y de terror y rabia de N' Adeleta.*)

N' ADELETA. ¿Y es aixó vritat? (Ab crit del cor.)

GALCERAN. ¡Vritat!

(*Després de lluytar y baix la mirada de Na Estrella que 'l domina.*)

N' ADELETA. ¡Mon cervell tal cop arrostra!... (Creixent de tò.)

GALCERAN. (¡Mare!)

ESTRELLA. (¡Fill mèu!)

N' ADELETA. Seré vostra

quan del vil m' haureu venjat.

(*N' Adeleta diu lo vers final acostantse al Comte y extenent lo bras cap a Galceran.*)

FI DEL ACTE PRIMER

ACTE SEGON

Saló de pedra. Al fondo un gran finestral ab vidriera, pero sense llum, pus figura que dona al interior. A la dreta una portalada gòtica que figura ser la porta de una capella á la que s'hi puja per tres grahons, un llum al costat d'aquesta porta a una alsada que 's puga apagar enfilant-se als grahons, y á primer terme una finestra ab reixa que dona á fora. A l'esquerra, y en segon terme, dugas portas, y en primer, una que figura ser la de la escala de la torre del Guayta. Dos cadiras rústigas, una á cada part de paret, que no ocupin molt l'escena.

Al aixecarse 'l teló, Huch y Cap-tallat figuran seguir una conversa ja comensada, y en la porta més fonda hi há un ballester de guarda. Es de nit.

ESCENA I

HUCH, CAP-TALLAT.

CAPTALLAT. ¿Qué m' ha donat Catalunya?
¿Qué m' ha donat á mí 'l rey?
Quan vam sè á n' els Panisars
ab don Pere, ja fa temps,
me 'n vaig endú una ferida
del combat terrible aquell
en que quedá la collada
roijsa de sanch per molt temps.

HUCH. Crech que no fòu mala brega.

CAPTALLAT. ¿Brega?... Alló va sè l' infèrn
que, cansat de que las golas
del món, fossen son auberch,
va voler sortí al dessobre
per cambiar d' ayres.

HUCH. Tan vell
qu' es, y no passa un trovayre
qu' es deturi en lo castell,
que no canti aquella gesta
de Pere 'l Gran.

CAPTALLAT. S' ho mereix.

Dels capells qu' allí quedaren
entre 'l rocam y l' herbey,
molts tupins encare 's troban
en cent llars dels monts aquells.
Rellas se van fer d' asconas,
de mil coltells, ganivets;
y molt temps pastors y mossos
van dú per hábits de pells
gonellas ab or brodadás
y richs coturns en sos peus.

HUCH. ¿Y no hi vareu fer carrera
á la guerra?

CAPTALLAT. Huch, no mès
me 'n vaig endur la ferida,
y, encara, grat sia' á Dèu.

HUCH. ¿Y cóm es que habeu passat
á mal-factor?

CAPTALLAT. ¡Qué us dirè!...

Secrets son que 'l cap m' hi va.

HUCH. Si es que us hi va 'l cap, calleus.

CAPTALLAT. Lo mèu nom tampoch lo porto.
Lo de Cap-tallat l' hi prè
per fer perdre mas petxadas,
qu' es lo que mès me convè.

HUCH. Mes vos sou fill de Sicilia;
clá ho demostra vostre accent.

CAPTALLAT. A n' allí la llum primera
hi veigí.

HUCH. Bè, bè, parlem
del asunto que aquí 'ns porta.
¿Sou molts?

CAPTALLAT. Molts, sí, mès de cent.

HUCH. Pus prompte y sense fer fressa
'ls feu fer via al castell.
Al sè aquí, baixeu al fosso
per la part del riu; jo haurè
fet d' allí retirá 'l guarda,
y quan abaix ja sigueu
afilereuse en lo mur,
y quan lluhir un llum vejeu
dalt de la torre del Guayta,
desbordats com un torrent
entreu dins per la portella
que será oberta, y després
á foch y á sanch, ¡viva Cristo!
no perdoneu nins ni vells,
y 'l que duga del jutglar
lo cap, no tindrà may mès .
d' exposar la sèva vida
ni al servey del mateix rey.

CAPTALLAT. Creyeu, bon Huch, qu' ho desitjo;

jo aquest jutglar buscarè
entre l'ardenta alenada
de la foguera; l'infern
que no m'avansi, y us juro,
ja que tant la cobejeu,
durvos del jutglar la testa
amarrada p'els cabells.
¿Y es son preu?

HUCH. Cent doblas d'or.

CAPTALLAT. ¡Molt preu per un jutglar es!
¿Y lo botí?

HUCH. Per quis-cú
que l'arreplegui; 'l castell
quedi enrunat, qu' es tot vostre
lo que á dins hi trovareu.

CAPTALLAT. Besar las negres arcadas
ab las llosanas farem,
pus que també 'n tenim ganas,
que lo Galceran aquet
no 'ns deixa reposar may
de nit ni día, y no fem
ni per pagar los fargayres
que 'ns afúan los coltells.
¿Los soldats desprevinguts
en aquest' hora tindreu?

HUCH. Y hasta alguns en favor vostre.
Cap-tallat, apreteu ferm,
y ja després de la lluyta
y lluny del que fòu castell,
repartiuvos las ganancias.

CAPTALLAT. Deixeu' ho per mi y la gent,
que com fa temps que no pot
baix sas grapas caurer rés,
gracias á aquet capitá
de la pell de Llucifer,
aguayta ja lo palau
com vol de còrbs famolenchs
que 'l fi d' un combat esperan
desd' un alsinar proper,
fregant al tronch que s' agarran,
impacients los negres bechs.

HUCH. Donchs anem, que no es llunyana
l' hora ja.

CAPTALLAT. Fins á després.

HUCH. Y us lliure Dèu de la forca.

CAPTALLAT. Gracias, Huch, y á vos també.

(*L'acompanya fins á la porta esquerra.*)

ESCENA II.

HUCH, COMTE ARNALD, per la capella.

- HUCH. Comte Arnald...
- COMTE. ¿Que ja l' has vist?
- HUCH. Ara acaba de sortir.
Prompte, com alta congesta
que 's destimba d' alsat cim
arrabassant tot quan trova,
caurá la pandilla aquí
del terrible Cap-tallat.
- COMTE. Que no 'ns escapi 'n Farrich.
- HUCH. A més dels que serán dintre,
n' hi haurá á fora per si ix
ningú que puga contar' ho.
- COMTE. ¿En tot avuy no ha sortit
ningú del castell?
- HUCH. Ningú;
si 'l punyal guarda 'n Farrich,
gresol ha de sé 'l castell
que punyal fondrá y perill.
¿Y Galceran?
- COMTE. En la cambra
malalt está desde ahir.
¿Y aquell soldat?
- HUCH. Es dels nostres,
ara 'l faré ficá' á dins. *(Ho fá).*
Després de tants entrebanchs
al últim sereu felís.
- COMTE. No ho sè, Huch, hasta que vegi
mort al jutglar y al seu fill
y fet cendras lo castell,
no estarè del tot tranquil.
- HUCH. Ab la gent de Cap-tallat
y los que ab naltres tenim,
la victoria no és dubtosa.
- COMTE. Dèu fassa que siga així.
- HUCH. ¿Y 'l casament?
- COMTE. La capella
encesa está, ja enllestit
lo sacerdot, sols espera
los nuvis.
- HUCH. Logreu al fi
lo que ab afany tant volíau.
- COMTE. Es vritat
- HUCH. Pero, ¿per quins
medis heu pogut lograr' ho?
- COMTE. Del modo que ja t' he dit.

Y ha convingut N' Adeleta
en juntarse avuy ab mí,
ab la sola condició
que no farém comú llit
fins que á mos peus Galceran
caigui, de mon ferro al fil.

HUCH.

¿Y Na Estrella?

COMTE.

¿Sabs qu' avants
de sa mare era 'l desitj
mon casament ab sa filla?
Pus are, sense motiu,
si poguès 's hi oposaria...

HUCH.

Lo qu' heu de pensar, surtir
de 'n Galceran y 'l jutglar;
morts ells... ¿Qué temeu? aixíns
¿quí quedarà per contar' ho,
mort també en Ferrandi?

COMTE.

¿Y si
m' haguès burlat lo jutglar?
¿Y si no fòs mort?

HUCH.

¡Cóm! ¡Quí!
¿En Ferrandi? No hi penseu;
encar qu' ell no ho haguès dit,
vint anys ja fá d' aquell dia
que desapareguè 'l butxi.

COMTE.

¿Has complert tots mos encárrechs?

HUCH.

Tots. Ja tot está previst.
Al torrent dugas lliteras
hi há preparadas, y vint
homes d' armas qu' ens esperan
per posarnos en camí.
¿Y ahònt aném?

COMTE.

Als Panisars.

HUCH.

¿No 'm vai dir que desguarnit
teníau ja lo castell?

COMTE.

Ab luxo 'l farè embellir
dels fossos als cimeralls
ab l' or que treurém d' aquí;
véure 'hi puga á N' Adeleta
de sos rónechs murs á dins,
y haig de fer cambiarne en cel
sos negres salons antichs.
D' Orient ab bellas catifas
son llosat fará cobrir,
y las negrencas arcadas,
y los corredors ombríus,
ab embolcalls de damasch
y cobriçels de satí.
Perfums flayrosos de Persia
'm durán moros navirs,
que diu que l' amor fan néixer

- als cors més empedernits.
Y si algun jorn, estimat
puch arribá á ser un xich
de la dona qu' en lo món
mès hi aymat, donarè fi
á ma vida tormentosa...
si, Huch, ma vida de crims.
- HUCH. Lo llop sempre tira al mont,
Comte Arnald, lograt lo fi,
la llensareu com juguina
que llensa cansat lo nin.
Te juro...
- COMTE. Mireu qu' es tart.
- HUCH. Es vritat, aném, que tinch
COMTE. d' aná al altar; pero antes
vuy deixáu tot enlestít
per fer segú 'l cop. Lo guarda
del corredò ha de morir.
Es adicte á En Galceran
y convè deixá espedít
aquet pas.
- HUCH. Ja ho faré jo.
- COMTE. Ho vull veurer.
- HUCH. Bè.
- COMTE. ¿Has vist
si per aquí hi há ningú?
Tot desert... esteu tranquil.
¿Tens lo coltell?
- HUCH. Ab un cop
COMTE. ne tindrà prou.
Y per si
ni faltaba encar' un altre...
HUCH. Anem, y no fem burgít.
(*Al anar cap á la segona porta esquerra, surt Farrich
d' espatllas jugant ab lo bilboquet. De repent se gira;
atravessa l' escenari, mirantlos ab idiotisme; s'
assenta á la escala de la capella y segueix jugant.*)

ESCENA III.

Mateixos,) FARRICH.

- COMTE. (¡Llamp del cel!)
- HUCH. (¡Sempre aquest home!
¿Qué fem?)
- COMTE. (¡Oh! Qué fem... tenim
d' abandoná 'l nostre intent.
Es capás d' estarse aquí
mentres hi siguém nosaltres,
y no puch èntretenirm'.)

HUCH. (Aneu, y si hi há ocasiò...)
(Indicant que 'l matará).
COMTE. (¡Huch!...)
HUCH. (¡Podeu confiá ab mí!)
(Entra lo Comte en la capella y mira á Farrich ab odi,
aquet lo segueix ab la vista tombant lo cap fins que
'l Comte es dins. Pausa.)

ESCENA IV.

HUCH, FARRICH.

HUCH. ¿Qué fas per' quí, bona pessa?
FARRICH. ¿Eh?...
HUCH. ¿Te dich qué fas aquí?
FARRICH. ¿Y tu?
HUCH. Jo estich posant guardas.
FARRICH. Donchs, jo, ja ho veus, m' entretinch.
(Pausa.)
Sempre us destorbo las crias.
HUCH. ¡Qué!...
FARRICH. Anabau molt decidits
y us heu aturat al véurem.
Estich cert que tu li has dit:
«Aneusen, que ja veurè
de fer' ho sol.» ¿Oy que sí?
HUCH. Qu' en vas d' errat...
FARRICH. (Rient.) ¡Eh, eh, eh!
cent cops l' he ficat á dins. (Per la bola.)
HUCH. Vet' aquí 'ls tèus mals de cap.
FARRICH. ¡Ah! no, 'l qu' es los tèus, no 'ls tinch,
pero en cambi no m' arrisco
á donar feina 'l butxi.
HUCH. ¡Eh! (Si haurá olorat...)
FARRICH. Sembla
qu' has cambiat el colò.
HUCH. ¡Quí!
FARRICH. ¡Ay, Huch, que caminas tort!
Mès que jo... Mira, un sóu tinch:
te 'l jugo á que no m' encertas
ni un cop á ficarlo á dins.
HUCH. No m' entretinch ab bestiesas.
FARRICH. ¿Per qué t' has quedat aquí
á l' hora d' aná á casarse
lo Comte Arnald, ton amich?
HUCH. T' he dit que poso las guardas.
FARRICH. ¿Tot sol?
HUCH. ¿Y qué?
FARRICH. Com no tinch
feyna, vull acompanyarte.

HUCH. (¡Llamp de Dèu! ¿Ara per' quin medit m' en desempallego?)

FARRICH. ¿Oy que 't faig nosa?

HUCH. ¿A n' á mí?

Los jutglars no posan guardas;
sols son bons per divertir.

Dèu los va fer per fer riure.

FARRICH. ¡Oh! Sí... y las ganas que 'n tinch de fer riure; tu y jo, ara, que n' estém de divertits...!

Vaja, apa, que vull anar á la capella.

HUCH. (¡Ah! ¿Sí?)

Seyém; encar' tinch un' hora. (*S' assenta*)

FARRICH. Seyém; jo també la tinch. (*S' assenta.*)

HUCH. ¿Que t' has proposat burlarte?

FARRICH. ¿Perque m' assento?

HUCH.

No estich per aguantarte mès bromas. (*Aixecantse*)

FARRICH.

No las aguantis.

HUCH.

'T tinch llástima; vès, y no 't posis mès al mitj de mon camí, pus encar que 't miro débil, y vell y enclench, fins aixins t' aixafarè com aixafò ab mon peu l' insecte ruí. Dèixam fer la mèva vía.

FARRICH. Dom la má... ¿Vols qu' aquets dits quedin xafats, com aixafò ab mon peu l' insecte ruí?

HUCH.

No apretis tant.

FARRICH.

¿Que no apreti? ¿No soch vell y enclench? ¡Aquí! Escolta, qu' haig de parlarte.

HUCH.

(Casi 'm fa pòr; no l' hi vist may trasformat d' aquet modo.

FARRICH.

Mira; reparo que aquí pasan cosas que clar dihuen que tu y 'l Comte malehit, ne voleu fè alguna, y ¡guay! si us arreplego en descuit, que aquet puny que t' agrillona la má, s' ha de convertir en dogal per enviarte al infern... Ja ho sabs. (*Deixantlo.*)

HUCH.

Sí, sí.

Grat sia á Dèu, ets d' acèr; no ho haguera jo may dit.

FARRICH.

¡Donchs hi apretat de per riure! Tira avant, que 't vull seguir.

HUCH. Si tant t' ho has posat al cap...
FARRICH. ¡Cá, rés; m' ha donat aixís!
HUCH. (En quant se descuidi, 'l mato.)
FARRICH. (Molt será que 'n surti viu.)
(*S' en van porta primera esquerra.*)

ESCENA V.

GALCERAN, porta segona esquerra.—Entra y deixa la gorra sobre d' un sityal.

¡Dolsos sómnis d' amor, desitg de gloria,
deliris de mon cor; sét de proesas!...
¡Tot fòs devant mos ulls, com las rosadas
bromas que allá en Orient gegants s' estenen,
y capdella 'l mestral y arremolina
y desfá, sens' deixarne rastre d' ellas!...
¿Qué miro devant mèu? La negra fóssa
de mon cos miserable famolenca,
sense un adeu tant sols, sense una llágrima,
sense un nom per escriurel damunt d' ella.
¿Y per cáurer aixís, tantas hassanyas!...
¿Y per morir aixís, sortir de bregas
hont al menys poguí cáurer, ab la gloria
d' amortallarme almogavar bandera?...
Mes ja que ho vol mon fat, sía en bon-hora;
lo morirne mon cap tan sols cobeija,
y ja que plant d' amor, la sort avara
com á derrer consol tossuda 'm nega,
rés se m' en dóna 'l nom ni 'ls fets de gloria
que las fóssas de 'ls braus ab marbre ostentan!
Que 'l sol dur, descubert, ma fossa sía;
la lluna, de mon llit, la llantia eterna;
racció, ma carn, de corbs y de cucalás,
y mos préchs funerals, del bosch la fréssa.
(*Pausa.*)

¿Y haig de morir, creyentme l' amor mía
traidor y desleyal... ¡quan no s' esberla
ab tants raigs la del sol, llum soberana,
com s' esberla mon cor al recort d' ella!...
¡Y no poguerli dir:—¡Sí; jo t' estimo,
pero no ho pots saber; lo cel m' ho ordena,
per ton nom, per lo brill de ta nissaga;
per no véuret rogir de tu mateixa!...
M' has cregut un butxí, quan soch la víctima,
m' has mirat desleyal, tan noble sentne;
me miras ab furor, ma vida dante;
y, aymente de tot cor, á mi 'm desprecias!...
¿Veus cóm brolla la sanch d' ample ferida
y qu' ha obert mon coltel? Sanch de remensa
ha de ser per tots dos; tu, per ta honra,

per l' amor, jo, que al ofegar 'l m' ofega,
y 'm lliura de morir d' amor, matantme,
mentres renta ton manto de Comtesa.

ESCENA VI.

GALCERAN, N' ADELETA, ab trajo rich de novia y molt
commoguda.

N' ADELETA. Galceran; en la capella
jo tant sols hi falto ja.
Digas qu' alló va sè un somnit;
que mon cervell pertorbat
va pensar lo que no era;
que 'm vares volguè enganyar
per provarne l' amor mèva.
Mira que lo pit gonflat
tinch de pena, y que sens' tu,
sens' ton amor, Galceran,
fòra ma vida un suplici;
que tant plor he derramat
com més no 'n pot llensar l' auba
de l' aubaga en lo brostám.
De día, ton recort sempre
'm segueix per totas parts;
y de nit, quan ja la son
los ulls 'm vol aclucar,
ta imatge dins mas parpellas
tanco mentres vaig resant,
per guardarla per mos somnits,
per mos somnits benhaurats.

GALCERAN. ¡N' Adeleta!

N' ADELETA.

¿Tu m' estimas?

(*Ab molt amor.*)

¡Dígam que sí!... Ja en lo altar
m' esperan, tal com los druidas
la víctima, en temps llunyá...
son allí.

GALCERAN.

¡No, N' Adeleta!...

N' ADELETA.

Tu m' estimas, ¿no es vritat?
llavórans, ¿qué se m' en dona?
A ton coll 'm trovarán,
y de tots plegats la forsa
no 'm podrán d' ell arrancar.

(*Agafantse ab ell.*)

GALCERAN.

¿Arrancarte de mos brassos?

Si algú d' ells ne fòs osat,
pera defensarte, tinch
alenada de mestral,
brassos de roch de centella,
y acèrt fos en lloch de sanch.
Y encar qu' al mitj de cent llansas

vinguès aquet Comte odiat,
vincladissas canyas foren
qu' aixafa runòs mural.

N' ADELETA. Anem, fugim del castell;
lo cel está enjoyellat
com pit de núvia regina
plè de perlas y diamants.
Baix son dossier, las corrandas
que 'm cantabas, cantarás,
y jo 't darè un món d' amor
en mos ulls embolcallat!...

GALCERAN. ¡N' Adeleta! ¡N' Adeleta!
No sê si 'l génit del mal
está parlant per ta boca,
que del cel me fa oblidar.
Miro ton rostre, y 'm semblan
tos ulls un sol esberlat,
y á sos raigs no veig la bauma,
hont secret impuls m' atrau.

N' ADELETA. No t' entench, ni vull entèndret;
sols ton amor 't demand'.
Si sabesses lo dolor
que sento sols al duptar
de ton amor, qu' es ma vida,
qu' es ma vida, Galceran.
Perque jo t' estimo molt,
com may te podrás pensar,
mès que á n' el sol las arbredas,
mès que l' aucella al cel blau,
tant... com la Verge al bon Dèu;
¡mès!... si 's pot mès estimar.
¿Per qué 'm robas tas miradas?

GALCERAN. (Fuig, infern, del mèu devant,
que per tant jeganta lluyta
frévol tinch lo cort y 'l cap.)
Jo no puch... no vull amarte;
¡si t' aborreijo!... Si may
te ço dit que t' estimaba,
com un fellò t' hi enganyat.

N' ADELETA. ¡Qu' escolto!

GALCERAN. Si vols ma vida,
prenla; mon amor, jamay.

N' ADELETA. ¿Qué 'n faig de la tèva vida
si la mèva m' has furtat!
¿Es dir, que... ¡mal caballer!...
de casal innoble y baix,
has triat pera burlarte
com si rés fòs... ¡inhumá!...
lo cor de la qu' es hereua
d' una rassa de jegants?
¡Voldria pensar un cástich

per tal infamia venjar,
y fins no sè si al infern
podria trovarne cap!

GALCERAN. Fins goso en que m' aborreixis!

N' ADELETA. ¿Aburrirte?... Com un llamp
so sentit dintre del cor
fugir mon amor, y entrar,
com torrent despenyat, l' odi,
fins qu' ha quedat curullat.
Y si 'l sagell de ta infamia
en ton rostre no está ja,
es perque no vull tocar-te;
mes... ¡guay de tu, Galceran!
que no vestirás mès mallas
ni 'n tendas mès dormirás.
Per tos perjuris, perjura
vaig á ser ara en lo altar;
la vida podrá costarme,
y si morir grèu me sàb,
es per la pòr de trovarte
en lo lloch hont haig d' anar.

(*S' en va com esbahida y ab pas insegur, á la capella.*)

GALCERAN. (¡Mare mía!... ¡Mare mía!
¿Qué mès podeu desitjar?)
¡Per Dèu, perdò, N' Adeleta!
Si sabesses...

N' ADELETA. En detrás.

(*Extenent lo bras desde dalt l' escala de la capella.*)

GALCERAN. (¡Oh! No puch mès; per la Verge
qu' ha de sèbre la vritat.)

(*Al dirigir-se á la capella surt Farrich, porta segona
esquerra, y 'l crida ab imperi.*)

ESCENA VII.

GALCERAN, FARRICH.

FARRICH. ¡Galceran!

GALCERAN. ¡Pare!

FARRICH. A mos brassos;
qu' encar que 'm dongas un nom
que ja sè que no 'm pertany,
com un pare 't duch amor.

GALCERAN. ¡Malviatje fins lo día
que vegí la llum del sol!

FARRICH. Vist del cel, tot es petit
lo qu' es veu gran en lo món.

GALCERAN. Véurer d' ell á N' Adeleta!...
Si encar que veig que 'n lo cor
dech ofegar, la que 'm mata

desatinada passió,
véurerla d' ell, es la pena
la més terrible.

FARRICH. Si vols,
lo casament á tas mans
está 'l destorbarlo.

GALCERAN. ¿Cóm?

FARRICH. Del pare de la Comtesa,
ell es lo assessí.

GALCERAN. ¿D' Anfós
de Rebolá?...

FARRICH. Lo punyal
que 'l va ferir, guardo jo.

GALCERAN. ¿Lo punyal que ferí al Comte?

FARRICH. Sí, jo guardo 'l punyal d' or
que fá vint anys busca 'l rey
per trovar al matador.

GALCERAN. ¿Y cóm sabeu?...

FARRICH. Si de cert
no ho sabès, gravat al pom
hi há l' escut del Comte Arnald.

GALCERAN. ¡Justicia del cel! (Llavors
en sabent' ho la Comtesa...)

¡D' alegría 'm salta 'l cor!)
¿Y lo punyal?

FARRICH. En aquí. (Dantli.)

GALCERAN. ¡Ah! ¡Comte Arnald!... Aném donchs.

FARRICH. Jo estich servant l' escuder.

GALCERAN. Allavoras me 'n vaig jo.

FARRICH. L' hora de surtí 'n Ferrandi,
á fé de nèu, es aprop. (Anantsen.)

(S' en va, porta segona esquerra; se sent l' orga de la
capella.)

ESCENA VIII.

GALCERAN.

Inginy de mort que ab sanch sèva
de roig mullares ton lloç, (Al punyal.)
mata avuy ma gelosia,
y si sanch per ella vols,
jo t' abeuraré en la mèva
demá mateix, fins al pom!...
¡Áspit d' acèr que las vidas
buscas dels cors en lo fons!...
¡vampir, per la sanch que furtas!...
¡llamp, per lo llest de ton vol!...
¡Tu, que vidas sempre robas,
vida á mí 'm darás dos cops;
vida, avuy, la vida dantme,
vida, demá, dantme mort!...

(Va depressa à la capella y, al èsser en l'escala, toca la gran campana del castell una batallada.)

¡Ah!.. ¡Tot perdut!.. ¡Tan sols llàgrimas veig arribá á món socòs!...

(Amaga la cara á la paret ab las mans hasta que acaba de tocar l'orga; la duració d'aquesta pausa se deixa á la consideració del director d'escena.)

¡Lluny d'aquí, arma malvada!...

Si destruir es ta missió,

¿cóm vaig creurer que podías donar vida ni un cop sol?

(Llenssant lo punyal.)

ESCENA IX.

GALCERAN, NA ESTRELLA, surt de la capella ab manto negre.

ESTRELLA. ¡Fill mèu!

GALCERAN. ¡Mare!

ESTRELLA. Com á bons hem fet lo que l'honra mana; ja es Comtesa ta germana.

GALCERAN. ¿Y vos?

ESTRELLA. Las disposiciones d'aquell que del cel 'm sent, he cumplert ab llarga mida; are 'l que 'm resta de vida, ho passarè en un convent. Busca tu al cor del combat, oblit per ta pena tota, que no es brau qui 'l cap acota dessòta los colps del fát. No t' humillis perque lleys del cel van darte sanch pobre, pus que t' ennobleix de sobras la mitat que 'n tens de reys.
(Referintse á n' ella.)

Vesteix, pus, ferrada malla y 'l passat deixa en darrera. Jo brodarè la senyera qu' has d' alzar en la batalla, y quan l' òssa resplandent miris en serena nit, com joyell qu' enjoya 'l pit del endolat firmament, fixa en ella ta mirada, per si hi veus, ¡fill mèu! la mèva, qu' haurè enviat buscant la tèva desde la celda callada.

GALCERAN. Mare, es tanta la ternura que us guarda mon pobre cor,

que 'm curaria l' amor
si mon amor tinguès cura.
Pero la pena qu' esclata
y que mon cervell apreta,
es de son buyrach, sageta,
que 'm mata perque no 'm mata.
Tal com en somnit febròs,
creyeu qu' el pit vos parteix
ferro assessí, y 's pateix
com si real lo dolor fòs,
y com que la mort no esclata
per lo dolor qu' hi ania,
perque 's ficció l' agonia,
us mata, perque no us mata.
Quan de l' infern, lo infinit,
lo cástich volguè buscar,
un tan sols ne va trovar
digne del lloch del precít;
un qu' es fá de 'ls dampnats, tema,
perque no salta la valla;
ferro que sens' tallar, talla;
foch que sense cremar, crema;
com jo, ells, sas penas ploran;
com ells, jo, mas penas ploro;
jo 'm moro, perque no 'm moro,
y ells perque no s' moren, moren.
¿Quí podrá jamay descriurer
mon dolor desconegut?

- ESTRELLA. Encara el cor no ha sabut
quan tè de plorá ó de riure;
vèsten, mentres la claror
no llumena ta surtida.
- GALCERAN. Cambiar lo lloch de la vida,
es cambiá 'l lloch del dolor.
- ESTRELLA. No crech que vulgas seguir
quedante en aquet castell.
- GALCERAN. Mentres, mare, hi siga ell,
jo us' jur que no n' he d' eixir.
Si no tinguès altre agravi
que 'l que 'l cor sens' treva plora,
venjar deuria, senyora,
á lo Comte Anfós, mon avi.
- ESTRELLA. ¡Que!
- GALCERAN. Que á vostres peus tirat,
de lo que us dich hi há penyora.
- ESTRELLA. ¡Un punyal d' or!
- GALCERAN. D' or, senyora,
- ESTRELLA. ¡Qué miro! (Cullintlo.)
- GALCERAN. D' or, y espuntat.
- ESTRELLA. (¡L' escut del Comte!... Son tall
sento que lo cor m' abrusa.)

- GALCERAN. Ell lo Comte Arnald acusa
ab sa llengua de metall.
ESTRELLA. (¡Misericordia divina!
De lo secret lo panyal
ha esqueixat aquet punyal
ab sa punta damasquina.)
GALCERAN. Doneumel, perque vull prompte
venjarlo, mare, ¡per Dèu! (*Prementli.*)
ESTRELLA. Ara molt mènós, fill mèu,
deus pensar en matá al Comte.
GALCERAN. Algu vè...
ESTRELLA. ¿Ah, tu ets aquí,
Farrich?

ESCENA X.

Mateixos, FARRICH.

- FARRICH. M' temo un fragell;
passa quel-com al castell
que no entench á fé de mí.
GALCERAN. ¿Qué?...
FARRICH. Que si no s' esgabella
son plan, no sè...
ESTRELLA. Aviat; parla.
FARRICH. Es qu' han fet retirá 'l guarda
qu' hi había en la portella.
Subtantme nova tan rara
fora del mural hi eixit,
y en lo fósso, estrany burgit
sò sentit. que s' óu encara.
Volguentne sèbre lo qu' era,
busco á l' Huch, y l' hi trovat
com si haguès d' entrá en combat,
calssada la cervellera.
GALCERAN. Será que 'l Comte vol fè
ostentaciò en eixa diada.
FARRICH. Pus jo 'm temo una llassada.
ESTRELLA. Ja torno; aviat ho sabrè.

ESCENA XI.

FARRICH, GALCERAN.

- FARRICH. Crech que 'n gran perill estém
de la vida.
GALCERAN. ¡No serà!
FARRICH. Poch la mèva 'm fa pensá,
sols per la tèva jo tem',
la gent á sas ordres tè
y contra tots...
GALCERAN. ¿Y us assombra?

¿Quán hem contat may lo nombre
los dels estols de 'n Roger?
Del mar d' Orient á las voras,
á hù per cent dábam batudas.
¿Cóm, sino, haguèram vensudas
en son sol, las taifas moras?
Al ser son penò ovirat,
¡Desperta-ferro!... cridavam,
y si algun cop 'ls contavam
era després del combat.
No temeu, póden venir;
mon espatller será 'l mur;
p' el devant, n' esteu segur,
no farán més que morir.

FARRICH. Remor s' óu. A mitja escala
(*Van tots dos segona porta esquerra, que s' ilumina.*)
va pujant l' Huch, y de fora,
com del vent, murmuradora
veu entra en aquesta sala.

GALCERAN. Sembla que puja tot sol;
(*Torna á oscuirse l' escala.*)
apaga 'l llum.

FARRICH. Ja veus clar
si he fet bè de sospitar.

GALCERAN. Aneu; deixeu-me tot sol.

FARRICH. ¿Qué vols fer tot sol?

GALCERAN. Escorre
aquet vel estrany, si puch.

FARRICH. Si pots...

GALCERAN. Ha de dir-m' ho l' Huch,
si es que puja aquí á la torre.

FARRICH. (Jo avisaré á la Comtesa
del perill que 'ns amenassa.)

GALCERAN. (Fem lo qu' ell ha fet.) (*Apaga l' llum.*)

FARRICH. ¿Qué passa?

GALCERAN. Aneu, y no fasséu fréssa.
(*Farrich se n' va porta primera esquerra.*)

ESCENA XII.

GALCERAN, després HUCH.

GALCERAN. Ja que traiciò mal volguda
de las tenèbras fas armas,
á ton pas llensa las sèvas
la llealtat que t' atalaya.
Per ma vida qu' ha de pláurem
sèbre qui á qui ha de batre:
si la traiciò que puja
ó la llealtat qu' aguarda
(*Se crehua de brassos al costat de la porta.*)

- HUCH. Ningú hi há, terrible fosca...
(*Surt per ella ab precaució.*)
dalt de la torre del guayte
brillarà prompte una estrella
que, la del matí imitantne,
missatjer será d' un sol
en un mar de sanch alssantse.
(*Anant á palpentas.*)
- GALCERAN. Per' qui ha de ser la portella...
(*Sembla qu' ha entrat, ¡oh! la rabia
'm guiará al mitj de la fosca
com llamp en nit endolada.*)
- HUCH. Ja hi soch. La clau... en aquí.
(*Per lo soroll de la clau se guta Galceran.*)
L' atxa de vent preparada
al cimeral de la torre
l' espurna de l' esca aguarda.
(*Galceran l' agafa y 'l porta al mitj de l' escena.*)
- GALCERAN. Ja 't tinch, y ab mon bras de ferro...
- HUCH. ¡Traiciò!
- GALCERAN. ¡Qui de traiciò parla!...
(*Ab burla.*)
¿Qué anabas á fer?... respon,
vell fellò; si tas miradas
se topessen ab mos ulls,
de basilisch te semblaban!
Respon prest, ó per ma vida
que si no t' ixen paraulas,
lo lloch 't farè sortir
d' ahont las enmotlla l' anima.
- HUCH. Si rés vos dich, el d' Arnald
'm farà demá aforcarme.
- GALCERAN. Y jo ho farè ara mateix
si á lo que 't pregunto callas.
- HUCH. Ja us ho dirè...

ESCENA XIII.

Mateixos, COMTE ARNALD. Lo Comte Arnald surt de la capella á palpentas, mentres Huch entera á Galceran en veu baixa.

- COMTE. (¡Que fa l' Huch
que 'l llum á la torre no als!
Si un traïdor... Ah, no, oberta!...)
(*S' enfla á la torre.*)
- HUCH. Y á dalt anava á posarne
un llum que fòra senyal
per lo castell assaltarne.
- GALCERAN. ¡Assaltarne lo castell?

- HUCH. Sí.
GALCERAN. Pero quí, ¡Dèu me valga!
¿Y per qué?
- HUCH. ¡Oh!... jo no sè...
GALCERAN. 'M sento 'l cap com se 'm bada.
Digas... (Ab rabia.)
- HUCH. Es que 'l Comte Arnald
sab que 'n lo castell se guarda
un punyal, y perque d' ell
no puga quedarne rastre...
volía...
- GALCERAN. Sí, sí, no digas
res més, ab lo dit ja 'm basta.
Y per encobrir sos crims,
que al cel demanan venjansa,
estèndrer de la mort bruna
vol lo vel en eixa casa...
Pus que comensi ara ab tu
la mort...
(Al anar á trádrer lo acér, s' illumina l' exterior de la
escena.)
- ... ¡Aquet llum!... ¿que passa?
(Deixa anar á Huch que fuig y tanca la porta.)
HUCH. (Ara es hora.)
- GALCERAN ¡Los soldados
(Per la finestra.)
se matan los uns als altres!
(Soroll d' armeig lluny que no fassi mal efecte; l' in-
cendi creix per graus.)
¡A mí los lleals!... ¡Qué miro!
(Trovant la porta segona tancada.)
Aquesta altre... ¡Oh!... tancada!
y las llengas de foch, llepan
las vigas y las arcadas...
¡y tancat com una fera!...
(Sacudint la porta ab rabia.)
Pero á mos brassos, com glassa
de seda, dels golphs sortirne
farè las portas ferradas.

ESCENA XIV.

GALCERAN, COMTE ARNALD, que surt de la torre ab un' hatxa encesa; lo Comte crusa la escena, fa Galceran una esclamació y 's gira sorprès lo Comte.

- COMTE. ¡Galceran!
GALCERAN. ¡Tu!... ¡oh!... fins m' alegra
véurer lo castell en brasas!...

Aixís lo foch del infern
no 't vindrá tan de sobtada.

(Lo Comte va á parlar.)

¡Sí... ja sè, ja!... la senyal
has dat tu de dalt del guayte,
y ara la torre 't vomita
de tenirte esborronada.

Mes ja que aquí com á fera
m' han tancat, ta carn malvada
será la racciò que 'm tiran
perque entretinga ma rabia.

(Lo Comte clava l' hatxa á la paret y 's treu l' espasa.)

COMTE. Callin las llenguas, y parlin
are en son lloch las espasas.

GALCERAN. Poch li costará á la mèva
lo fons de ton cor trovarne.

(Descayna.)

¡Y vejias si estich segur
Comte malvat, de matarte,
que 't tiro als peus lo que buscas!

(L' hi tira als peus lo punyal d' or.)

Vejas si pots acotarte!...

(Crehuan las espasas.)

ESCENA XV.

Mateixos, luégo ESTRELLA, després N' ADELETA, mès
tart FARRICH.

ESTRELLA. ¡Foch!... ¡Socor! *(Dins.)*

(S' obra la porta primera dreta y surt Na Estrella desolada; al veurer lo combat fa un crit.)

¡Ah!

(A l' exclamació de Na Estrella se gira Galceran y 'l Comte lo traspasa.)

COMTE. Tè.

GALCERAN. ¡Aixís sols *(Cayent.)*

podías... traidor... matarme!...

¡Mare! *(Cau á sa falda.)*

ESTRELLA. ¿Qu' habeu fet?

COMTE. Un deute

que pago.

N' ADELETA. ¡Ah! soch venjada.

(Surtint de la capella.)

ESTRELLA. ¡Comte Arnald, has mort ton fill!

¡Es ton germá, desgraciada!

(N' Adeleta corre á socorrer á Galceran, desesperada.)

COMTE. Ja 't tinch al fi en poder mèu.

(P' el punyal.)

(Surt Farrich ab lo trajo vermell de butxi, pero embosat ab la capa, y al acte que Arnald va á cullir lo punyal deixa caurer Farrich la capa y posa 'l peu sobre 'l punyal. Farrich va afeitat de cara.)

¡Ferrandi!... ¡Que Dèu me valga!

(Aterrat.)

(Cahuen las vidrieras del finestral del fondo trencantse los vidres, y surten flamaradas. Surt llum de Drumont per la reixa de la dreta que pega de dret á Farrich.)

FI DEL SEGON ACTE

ACTE TERCER

Castell del Comte Arnald en los Panissars. Salò rich. Al fondo dreta, una gran portalada per la qu' es veu la plataforma d' una fortalesa y 'l cel estrellat. A l' esquerra, una porta tapada ab un tapís. A la dreta, primer terme, una finestra ó balcò majestuós ab tapís, que penja d' una barra daurada y á l' esquerra primer terme una portella forrada de ferro ab grans claus y forma de garita, tancada ab dos cadenas que després d' oberta quedi com un pont llevadís.

Mobles riquíssims, y á primer terme y á cada costat un gran sityal daurat y una taula cuberta ab un tapís de vellut ab l' escut d' armas del Comte. Una gran llàntia illumina l' escena.

Al aixecarse 'l telò está N' Adeleta com mitx endormiscada en lo sityal de la dreta y Cap-tallat conversant á l' esquerra ab lo patje Manrich.

ESCENA I

CAP-TALLAT, PATJE y N' ADELETA.

CAPTALLAT. Vés si en Franch ha arribat ja, y sinó, quan vinga, donam compte del que dú, ó avísam per anar' hi jo. Que brosta ningú n' entenga d' aixó.

PATJE. Está bè.

CAPTALLAT. Espèrat. ¿La forsa que t' hi fet atalayá...?

PATJE. Ara están donant la volta per dalt del puig.

CAPTALLAT. Donchs aixís no vindrán per 'questa costa.

PATJE. Un altre 'n vè cap aquí seguint vía amunt y fora, que de segur dintre poch estaré á distancia poca.

CAPTALLAT. ¿D' hont l' has vist?

PATJE. De la carena hont m' hi estava, per la volta esperar de la cassera.

CAPTALLAT. ¿Duya molta gent?

- PATJE. ¡Oh! molta.
- CAPTALLAT. Son tersos reals que 'ls castells
dels templaris enderrocan,
que, sobérchs, de Jaume 'l Just
no volen obehir las ordres.
- PATJE. ¿Rebéchs al rey?
- CAPTALLAT. Y al Sant Pare
Clement quint, que 'ls vol á fora.
- PATJE. ¡Gloriòs San Pau! ¿Del Sant Pare
desobeihexen las ordres?
Donchs digueu que son heretjes...
- CAPTALLAT. ¿Qué hi farás?... Bè; aquestas cosas
no son per nins...
- PATJE. ¡Llamp del cel!
Per Dèu y mon rey tinch forsa
per manejar lo coltell,
que 'l sol nom d' ell forssa dona!...
¡Y que creixi ab tanta calma!...
- CAPTALLAT. Aixó poca pena 't donga;
massa aviat que 't farás gran...
Vès, y del qu' he dit, recórdat.
¿Y 'ls dos hostes qu' han vingut?
- PATJE. En lo quarto gran reposan
d' enfrònt de la barbacana.
¿'Ls heu vist?
- CAPTALLAT. No... no.
- PATJE. ¿Ni al jove?
¡Vaya un doncell mès garrit!
Vesteix tot de malla, y porta
al costat una espasarra!...
Allí ha cantat una estona,
qu' hasta daba dól sentirlo.
¡Qué bellas y tristas trovas!
(*Se sent una bandola.*)
- CAPTALLAT. Escolta, ja deu tornarhi.
- PATJE. Si qu' es vritat qu' ara hi torna;
deixem' en aná á escoltarlo.
- CAPTALLAT. Pensa ab en Franch.
- PATJE. (M' agullona
lo desitx d' aná á la guerra
d' ensá que so vist al hoste.)—
(*Se n' va fondo dreta; N' Adeleta al sentir la bandola
ha obert los ulls.*)
- N' ADELETA. ¡Hermosos sons que remohuen
mos recorts de jorns mès grats!
¿Per qué avants mon cor gueriau
y 'uy sentirvos me fá mal?
¿Cap-tallat?
- CAPTALLAT. Senyora mía.
- N' ADELETA. ¿Es lo trovador?
- CAPTALLAT. Ell es,

y demá cap á la guerra
marxa.

N' ADELETA. ¡Marxa!... ditxòs d' ell...!

CAPTALLAT. Un xich més de paciència,
senyora; ja n' eixirém.

N' ADELETA. ¿Ja ha tornat en Franch?

CAPTALLAT. No encara,
mes no pot tardar, y al ser
aquí dins, ab bonas novas,
d' aquet castell fugirém.

N' ADELETA. ¿Y si aixó 't costa la vida?

CAPTALLAT. 'Tot ho sò previst. Ja ho sé.
Del cim del Salt del Templari
destimbat ne fora.

N' ADELETA. ¿Y es

CAPTALLAT. lo salt fet del Comte Arnald?
Ja fá molts anys qu' existeix.
D' un oncle de vostre espós
era avants aquet castell,
y quan alguna sentència
aquí s' había de fer,
per en comptes d' aforçar
l' acusat, pe 'l salt aquet
era destimbát.

N' ADELETA. ¡Jesus!

CAPTALLAT. Y templari 'l senyor sent,
d' allavors «Salt del Templari»
s' ha nomenat sempre més.

N' ADELETA. Per tu temo.

CAPTALLAT. ¡Oh! ¡Senyora,
quán bona sou!

N' ADELETA. (*Pe 'l Comte.*) Si ell sabès...

CAPTALLAT. Tíndrer voldria cent vidas
per posá al vostre servey;
pus per vos, pe 'l mateix Comte
tinch en la veyna 'l coltell.
¿Qu' era jo avants de conéixeu?
¡Quánt mon pobre cor us deu!
Jo, la fera entre las feras,
despullat de sentiments!...
Vos per la primera volta
'm vai fè alsá 'ls ulls al cel,
y en las blavosas planurias,
'hont avants no hi veyá res,
hi vegí brillants estrelles,
blanca lluna, sol ruhent,
embulls de glassa com gebra,
colcant per l' espay inmens,
y per primera vegada,
vag preguntar 'm: ¿Qui ho ha fet?
M' ensenyáreu l' aucelleta,

pomell volador que, sens'
saberho d' un altre, feya
igual qu' ella son niuet.
La flor que son botò tanca
tots los jorns á sol ponent;
l' enfrenat mar, las boscurias;
de la pluja 'l magná etern,
y també per primer volta
vag preguntar 'm: ¿Quí ho ha fet?
Mes un jorn, que us escoltava
genollat á vostres peus,
tot seguint de vostres llavis
l' hermòs y puríssim rès,
que 'm sentía caure al pit
com ruixím sobre camp sech,
lo nom de Dèu va sortirne
de vostra boca de cel,
y 'l vegí gran, admirable,
desde son trono ruhent,
destrant ab raigs lluminosos
la nau de tot l' Univers.

N' ADELETA. ¡Quánt goso aixís escoltante,
y quánt bèn pagada 'm veig!
Pero sabs que tarda molt
lo Comte?...

CAPTALLAT. ¿Qué hi voleu fer?
Tranquil está en la cassera
ab sos falcons y gossers,
y ni 's recorda de l' hora
qu' ha de tornar al castell.

N' ADELETA. Mira, vés si rès obiras.

CAPTALLAT. Mi senyora, no 's veu rès.

(*Va á la finestra.*)

Encare que no es estrany,
pus lo sol, gastat lo escelet,
torna á passar ab foscuria
per torná á encendriers á Orient.

N' ADELETA. ¿Encara no ha eixit la lluna?

CAPTALLAT. Detrás d' un núvol se veu,
com diamant de cent cayres
embolcallat en un vel.

N' ADELETA. No sentint encar cridoria,
tardarán. ¿Vols dir per qué
vares volgué seguí al Comte
en lloch de tornar á fer
la vida lliure d' avants?

CAPTALLAT. A vos us ho explicarè,
pus á saber 'ho algun altre,
car podria costarm'.

N' ADELETA. ¿Y es...?

CAPTALLAT. Fá molts anys, senyora mía,

que á la guerra de soldat
anava, del rey en Pere,
quan al coll dels Panissars
vag rebre aquesta ferida

(*Senyalant lo front.*)

que 'm feu torná á mon casal.
Allí vaig trová á ma esposa
qu'alletaba un nin, d'encárch
lí van dir de Jaume 'l Just
d' Aragò, llavors Infant.
Desde mon retorn, cap sou
per ell es rebia, y tant
fou á la fi la miseria,
sent jo malalt, que la fam,
va passá ab son pas terrible
de mon casal los llindars.
Un jorn, entrá un caballer
y preguntá fadigat
si sabíam qui poguès
alletar un tendre infant:
que pagaría sens mida
lo servey; á nova tal,
prompte s'oferí ma esposa
al altre nin alletar,
y deixant plena una bòssa,
nos diguè: Un any vos pach,
y cada any, en aytal día
rebreu la paga cabal. —
Dit aixó, despareguè
deixantnos lo nin; al cap
de dos mesos se 'ns moria,
y per no perdre el tant
qu'era la nostra fortuna,
no deixárem de cobrar;
fins un jorn que 'l caballer
á buscá l' infant torná.
Esporuguida y sobtada,
y no habent tingut jamay
en dotz' anys que ja hi había
mès novas del altre, tan
que fins vam arribá á creurer
que 'ns váren volgué enganyar,
lo fill del rey várem darli
en lloch del que 'ns 'bia dat,
y que colgat á la fossa
guarda encare el nostre engany.

N' ADELETA. ¿Y del rey resultá serne
lo fill?

CAPTALLAT. ¡Sí, per mon mal fat!...
Al saber 'ho, vag fugirne,
mon nom vareig cambiar,

y en lloch de dir m' Bras de Ferro,
m' anomení Cap-tallat.

Y com are per qui corren
aquestos tersos reals,
que los castells dels templaris
per tots punts van á setiar,
vaig pensar que millor fora
estar aquí un temps tancat,
que no per serras y rasas
hont al rey poguès trovar.

N' ADELETA. ¿Y no sabeu vos qui es
lo caballer, ni esmentat
esteu d'hont es lo doncell...
perque doncell deu ser ja?

CAPTALLAT. Segons conto, deu tenirne
are 'l doncell, uns vint anys.

N' ADELETA. ¿Y son nom?

CAPTALLAT. No varen dir l' ho,
y era per tot nomenat
lo «Cabell d' or», per lo ròs
qu' era; y á casa, jamay
altre nom que «Cabell d' or»
al fill del rey várem dar...
¡Mal cabell d' or hem tingut!

N' ADELETA. Pus, Bras de ferro, m' apar
qu' us convè molt amagarvos;
s' ou remor.

CAPTALLAT. Tambè m' ho apar.

(Dirigintse á la finestra.)

Es vritat, ja son aquí;
lo pont ja van abaixant.
Ja á la llum de las teyeras
capells veig lluir; cridar
se senten falcons y gossos
junt ab renill de caballs.

(Pausa.)

A dins de la plassa d' armas
los devantès entran ja.
Mireu, senyora, veniu;
¡quin goig que dona mirau!

(A la finestra.)

N' ADELETA. Bells recorts de ma infantesa,
en 'hont veig mon pare aymat
aixecarme entre sos brassos
rodejat de faèls vasalls.

CAPTALLAT. Pus no han fet mala cassera...
un ors y quatre senglars.
¿No teniu rés que manarme?

N' ADELETA. Rés.

CAPTALLAT. Pus bona nit tingau;
en quan tinga novas, prompte
las sabreu.

N' ADELETA. Dèu vos ho pach.
(*Pe 'l fondo 's veuhen crusar depressa y de dreta á es-*
querra, escuders, soldats, falconers ab sos falcons,
gossers ab gossos enmallats, etc.)

ESCENA II.

Mateixos.—COMTE ARNALD. Al entrar lo Comte 's topa ab
Cap-tallat, á qui diu los primers versos dantli l' ascona.

COMTE. Digueune al Huch, que l' espero
(*Captallat se barreja ab la comitiva.*)
(*Després de sentarse en lo setyal de l' esquerra. N' Ade-*
leta queda mirant á fora.)

Altra volta en lo palau...
Jamay puch del pensament,
hont bregant la tinch fermada,
tréurem de la nit aquella
la terrible recordansa.
Sempre están davant mos ulls
aquellas runas fumadas,
com centinellas de pedra
que mos crims están vetllantne.
Y mon amor escarnit...
y 'n tant que 'l temps volant passa,
sempre en los ulls lo despreci
y jo mès foch dintre l' ánima.
(*Aixecantse y veient á N' Adeleta.*)
¡Ah!... ¿Erats aquí?... Al entrar
no 't vía vist.

N' ADELETA. Aquí era. (*Sentantse.*)

COMTE. ¿Per qué sempre aquest posat
(*Prenentli una ma ab amor.*)
per lo que 'n son cor auberga
tot lo devasall d' amor
que l' cel deixá aná á la terra?
¿Per qué sempre aquesta cara
de rosa y llesamí feta,
l' ha d' encerclar l'amargor,
com bell cel, boyra negrenca?
¿No sabs que sens' ton amor
es per mi 'l món, N' Adeleta,
flor sens' perfums, au sens' cant,
Cel sens' Dèu, infern de penas?
¿Qué hi há en lo món que desitjis
que no 't duga jo en ofrena?
¿Es en lo estatje del llamp?
¿Es en lo cor de la terra?
Digas; que rés impossible
hi há per qui estima ab fé cèga!...

N' ADELETA. No es en lo estatje del llamp,

no es en lo cor de la terra,
hont lo consol, Comte Arnald,
pot trovar l' ànima mèva.
Emportéume en quiet convent,
si pot ser en alta serra,
qu' estarè més prop del cel,
sòl lloch hont la calma hi regna.
Qu' es per mi 'l món y sos joys,
lo que per vos heu dit qu' era:
flor sens' perfum, au sens' cant,
cel sens' Dèu, infern de penas!...

COMTE.

¿Per qué, cruel, te complaus
á agulloná 'l foch que 'm crema?
Molts cops en lloch de buscarte
he fugit de ta presència,
y las horas que 'm debías
passaba en hisarda selva,
bregant ab òssos, tal volta
mès humans del que ab mi èrats.

N' ADELETA.

Jamay d' amor sentireu...
¡dich sentireu!... ni sisquera
ovirareu en mos ulls
un destell que vos ho sembla.
Podeu matarme, es vritat;
jo ab la mort tindrè menys pena,
y vos per lo vostre escut
un mot més que l' ennoblesquia.

COMTE.

¿Es dir, que rés esperar (Furiós.)
pot mon amor...!

N' ADELETA.

Rés.

COMTE.

¡Que, cedre
corpulent, m' ha d' ofegar
la líbica enredadera!...

N' ADELETA.

Es mon cor camp de rostoll,
torrat per tossuda seca,
qu' en vá tracta d' esberlar
lo fil de ferrada rella.

COMTE.

Sanch, pot ser, per estobarlo,
de ton cor mon coltell trega!...

N' ADELETA.

Germá y amor en un temps
me robá traydora brega...
¿Qué val ja la mèva vida?
Si tant la voleu, prenéula,
que basta pera lograr' ho,
ser, com sóu, sagnanta fera;
mes per darvos mon amor,
no hi há poder en la terra.

COMTE.

¡N' Adeleta!... (Posant má al coltell.)

y fa més d' un mes que 's corre
si se n' ha anat á la guerra
pus no se 'l veu.

COMTE. 'M destrossan
aquets dubtes, y no sè
si no haber nat millor fòra.

HUCH. No 'n deu á ningú la culpa,
Comte Arnald. ¿Per qué tan prompte
vau voler deixá 'l castell,
com fugint de vostra sombra?
Los bandolers, esporguits,
com llampech veyentvos córrer,
varen fè 'l mateix, creyent
un ters real tení á sobre...
vau creurer veure á 'n Ferrandi...
COMTE. ¡Ho era, Huch, ho era!

HUCH. ¿Altra volta?
¿No penseu que, perturbats
vostres sentits, ab la forsa
d' aquell pas, de sobras trágich,
s' us va trastornar la closca?
Y la sort que Cap-tallat,
com que tè d' un bou la forsa,
ens va baixá á N' Adeleta
mitx esbahida á la porta,
ó sino, també 's perdía,
pus lo foch l' haguera enclosa.

COMTE. ¡Jo 'l punyal vaig veure á terra!
HUCH. ¡Tut, tut, tut!... A mí la forca
'm fa més pòr qu' á n' á vos,
y á fe de cristiá, ni brosta
'n tinch avuy; lo qu' es ara
podeu estar d' hora bona.
Parlém de tot; ¿ja sabeu
que dos tersos reals recorran
los Panissars, que 'ls castells
dels templanis enderrocen?
Ahir, prop de la Junquera
va fer nit un, que no fòra
estrany que per' qui passés
dintre de poch.

COMTE. Allavoras,
que diguin á sos capdills
que 'l senyor feudal es fora,
y no eixirè del palau
mentres siga aquí la forsa.

HUCH. Se farà tal com maneü.
Are, encara un altre cosa.
Heu de sabè que al castell
hi tenim... tot un astrólech.

COMTE. ¿Un astrólech?

- HUCH. Un dels dos
qu' han arribat, si; un home
que llegeix en los estels
l' esdevenir qu' us atonta,
y, tocant al passat, sembla,
qu' haigi sigut vostra sombra.
- COMTE. ¡Oh! que vinga; jo vull sèbre
lo destí que 'l cel 'm dona,
que no m' ha de fer basarda
lo saber' ho de sa boca.
- HUCH. Donchs creyeu que si jo 'm penso
lo que 'm guardaba l' astrólech,
no l' hi haguera preguntat,
no; no á fe de neu, ¡quin home!
Y no hi há fet cap embut...
al dirli jo:—Bon astrólech,
¿vejeu si podeu saber
hont haig de mori?... —A la forca,
m' ha contestat.—¿Y per qué?—
li he dit jo... y allavorans,
¡quin devasall de vritats
ha surtit d' aquella boca!
Si semblaba que llegía
cap á cap la mèva historia.
Jo crech qu' hasta deu saber
en 'hónt son las dents d' Herodes,
pus sab cosas de ma vida
que á mí, ni sols me recordan.
- COMTE. Millor; que diga de mí
tot lo que 'ls estels li cóntian,
pus ja no sè si desitjo,
tenir la sort mala ó bona.
- HUCH. De la vostra á n' á la mèva
no hi anirá una gran cosa.
- COMTE. Me 'n entro un moment á dints
á donar convenients ordres;
fes que pugi tu aquí dalt
entre tant aquest astrólech.
(Surt Huch foro dreta.)

ESCENA V.

COMTE ARNALD.

- COMTE. ¡Ay! Si ha sagellat lo cel
ma perdiciò, ¡oh! allavoras
per l' infern qu' ha de fer fresa
lo que 'l cap tè de discorrer.
No ha de quedar camp ni rasa,
que ma rabia de sanch no ómplia,

ni virtud sens' ser retuda,
ni auberch sagrat á ma ascona.
(*Surt foro esquerra.*)

ESCENA VI.

FARRICH, després COMTE ARNALD. (Farrich ve p' el foro dreta ab trajo de viatge y capa ab caputxa; en tota l'escena tracta de taparse del Comte; va ab un bastò típich.)

FARRICH. ¡L' Huch aquí en aquet castell!...
Per fortuna m' ha acudit
lo fingí 'l paper d' astrólech
per podè' millò encobrir m'.
Diu que 'l senyor també vol
sébre son esdevenir...
Si fòs lo Comte d' Arnald
lo soberch senyor d' aquí...
Sent' hi l' Huch ell deurá serne.
¡Oh! ¡Si de cas, per Dèu viu,
que millor endevinayre
may los nats haurían vist.
Estol reyal la vessana
dels Panissars va munyint,
y diuhen si 'l mateix rey
la comanda; si es aixís,
y ets tu 'l Comte, y Jaume 'l Just
ve á passar la nit aquí,
serpent serás qu' encauada
l' ha sorpresa 'l lleò en son llit,
y esgardissante ab sas arpas
tos anells farà bossins.
(*Queda prop la finestra.*)

COMTE. Allí está.

FARRICH. (¡Ell es! Fingím,
y preném ben bè las midas,
que van á lluytar dos vidas
en l' espona d' un abím.)

COMTE. ¿Sou vos qu' en lo alt cobricel
del firmament, hi llegiu
del esdevenir ombriu
la relació?

(*Sentantse en lo setyal de l' esquerra ab molt orgull y sense mirarlo.*)

FARRICH. Sí.

COMTE. ¡Per l' cel,
que si en vostres mots trovar' hi
puch que 'm voleu enganyar,
al fosso us faig destimbar
del cimeralt del Templari.
No temeu, encar que siga
negre mon fat, mas querellas;

- lo que us digan las estrellas
es lo que vull que se 'm diga.
Y per coneixer aviat
si es que al fi tinch de matarvos,
podeu feyna estalviarvos;
comensém per mon passat:
veyeu si del cel en lo alt
hi há mon nom.
- FARRICH. (*Mirant al cel.*) L' ossa major
ho diu ab son resplandor.
- COMTE. ¿Qué hi llegiu?
- FARRICH. Lo Comte Arnald.
- COMTE. Sabi sou.
- (*Sorprès y després d' una pausa.*)
- FARRICH. Fruit de vetlladas
passadas mirant los astres;
hont rès hi veyeu vosaltres,
historias mil hi há escampadas.
- COMTE. Avant. (*Impacient.*)
- FARRICH. Allí, com fanal,
«Alfa» llú; de vostra historia
ab signes hi há la memoria,
crehuada ab daurat punyal.
- COMTE. No crideu tant.
- (*Aixecantse y mirant ab pôr.*)
- FARRICH. Al costat
un castell hi há derruit.
- COMTE. ¡Calla, astrólech malehit!
- (*Dant un cop á la taula.*)
- Ja 'n tinch prou de mon passat.
¡Mon esdevenir! (*Acostants'hi.*)
- FARRICH. ¡Pahura
me fá véurel, Comte Arnald!
- COMTE. Digas, an' que sia mal.
¿'M veus tremir per ventura?
Per mon ánima villana
sè que poch puch esperar;
mes, si 'l cel me la va dar,
¿per qué comptes me 'n demana?
- FARRICH. Per qui tè rebéch lo cor
hi há lo cervell que 'l reporta:
cego es lo navir, y 'l porta
lo timoner dintre 'l port.
- COMTE. Jo no vinch á demanarvos
llissons, mon esdevenir;
lo qu' ha d' esser, vull sentir.
- FARRICH. Es lo qu' anava á mostrarvos.
¿Veyeu en front del Centaure
un estel que ni s' ovira? (*Mirant al cel.*)
- COMTE. ¿Que pareix una guspira?
- FARRICH. Sí; y molt poch us há de plaure.

- Del estol reyal serán
los soldats més devantins.
- COMTE. ¡Pero del castell á dins,
per mon nom que no entrarán!
- HUCH. May s' haurá romput la lley
ab tanta rahò.
- COMTE. ¿Per qué?
- HUCH. Comte Arnald, heu de sabè
que 'l punyal d' or ja 'l tè 'l rey.
- COMTE. ¡Lo punyal! ¿Cóm ho has sabut?
- HUCH. Avuy passant per l' hostal
en Guillém, diu que malalt
ha vist al rey, y abatut,
molt al detrás del esbar',
y al donarli los bons jorns,
li ha dit si per' quets contorns
hi há un Comte Arnald per etzar.
Al no donat p' en Guillém,
diu qu' ha dit ab rostres adust:
—Ó haig de perdre 'l nom de Just
que m' ha volgut dar la gent,
ó d' un roure haig d' aforcá,
servint d' escarpia 'l punyal,
al que l' oscá en lo pitral
del Comte de Revolá.
- COMTE. Jebra per mas venas corre.
- HUCH. Jo per las mèvas, no sè,
Comte Arnald, si hi corre ré.
- COMTE. Ves dalt del cim de la torre
y vés si pots distingir
del estret sender, la raya;
y la gent que dú atalaya
per si hem de lluytá ó fugir.
La clau de la galería
que va fins al gòrch, prepara.
- HUCH. ¿Quán la voleu?
- COMTE. Pórtala ara,
per si fugir convenia.
Després, per si pot l' estol
entrá á la fi en lo castell,
la porta del pas aquell
guardarás, pus aixís molt
temps tindrém, qu' avants de sè
de sos golfs' alsapremada,
tindrè jo estona sobrada
per ser ja lluny.
- HUCH. Está bè.
(*Surt foro dreta.*)

ESCENA VIII.

COMTE ARNALD.

COMTE. An' qu' aumenta mon terror
de l' astrólech lo pressagi,
no ha de fer que jo no fagi
per lliurar 'm de son furor.
¡Aydam, infern, en ma pena,
y si avuy no caich exánime,
't juro durte mon ánima,
al serne mort, en ofrena!
Ja que 'l cel ha estès lo vel
'vuy de la mort sobre mí,
per 'l cel que no s' ha de dí'
que no he lluytat ab lo cel.
(*Se 'n va porta dreta.*)

ESCENA IX.

GALCERAN, luégo N' ADELETA.—(Entra tapat ab la capa
hasta 'ls ulls).

GALCERAN. ¿Será vritat, Dèu del cel?
¡Ella!.. ¡Ella aquí!.. ¡N' Adeleta!
Benhaija qui á aquest castell
ha guiat la planta mèva;
qu' encar' que dins d' ell la vida
poch segura hi puga veurer...
¿qu' altra cosa mès voldria
que poguer morir per ella?
¡Cambra!.. Capsa d' or y argent
que guardas prehuada perla!...
Sól, qu' al besar sas petxadas
tos encatifats enmelas...
¡Ayre! brodat de sospirs
de la boca la mès bella,
jo us salut, com lo romeu
que tornant de llunyas terras
ovira al fi son casal
del alt-puig en la carena.
¡Ella!.. Així en lo purgatori
(*Mirant porta esquerra.*)
als penats ha d' apareixer,
quan á lliurarlos devalla
lo bell ángel de remensa.
¡Benhaurada realitat!
N' ADELETA. ¡Ah!.. Galceran. (*Transportada de goig.*)
GALCERAN. ¡Reyna mía!
N' ADELETA. ¿Será cert que no somnia

mon cervell?

GALCERAN. ¡Jorn anhelat!

Tan sols volia eixa sort
avants d' anar á mori:
véuret amorosa ab mí,
un cop sols' ans de ma mort.

N' ADELETA. Morir tu, ¡oh! calla, calla.

No 'm dongas pena qu' enuja,
are qu' al cor, dolsa pluja
del cel, sembla qu' hi devalla.
Mira en los ulls mon amor,
qu' amor á n' els têts demana.
¿Qué? ¿No pot una germana (*Ab deliri.*)
tambè aymar ab tot lo cor?

GALCERAN. ¡Oh! N' Adeleta, no acabis,
pus mon goig lluny torno á veure,
pensant que hi há qui s' abeura
en lo néctar de tos llavis!

N' ADELETA. Ab puresa crestallina
duch encar de núvia 'l vel,
com pura es, crehuat lo cel,
la llum del sol ponentina.

GALCERAN. De mon cor has fet fugir
lo que 'm daba mès feresa.

N' ADELETA. Mes, dígam; ¿y la Comtesa?

GALCERAN. En almoynar monastir
son dolor al pit ofega,
causat per qui, sens pietat
honra y casal l' hi ha robat;
y sino que dins mí brega
lo desitg y lo deber
que ab pols desfán ma esperansa,
trasversaría ab ma llansa
son cor dur com son esberch.

N' ADELETA. Ton pare es.

GALCERAN. ¡Per mon mal fat
lo mon ho diu; y si ho es,
may mon cor me n' ha dit rés,
si algun cop li he preguntat!
¡Quantas voltas al reclam
d' hermosa nit falaguera
sentat en seca olivera,
mitx escluixida p' el llamp,
á mos recorts m' entregaba,
sens' sentir de la ferida,
encar' no del tot garida,
las punyidas que 'm donaba;
y si de mon pare may
volia sentir 'm cofoy,
dints de mí sentía l' óy...
un destell d' amor ¡jamay!...

- N' ADELETA. Galceran, fins me fa horror
de que aquí vagis seguint;
temo que aquí algú venint...
- GALCERAN. ¡Vols que me 'n vagi!.. (Queixós.)
- N' ADELETA. Tinch por.
De la negra nit al ombra,
encar' pots passá 'l rastell;
vès, qu' es per tu aquest castell,
arbre que mata ab sa sombra.
- GALCERAN. Ordres á la guarda han dat
per ningú entrar ni surti,
pero an' que no fòs així,
jo no 'm moch del tèu costat.

ESCENA X.

Mateixos, PATJE, foro dreta.

- PATJE. Senyora, ¡senyora mía!
- N' ADELETA. Manrich, ¡qué passa?
- PATJE. Que aixins
qu' ha acabat d' arribá 'n Franch,
l' han registrat, y de dins
de la gonella, unas lletras
li han tret que duya ab inginy
y al cap de poch ja 'l torment
li arrancaba entre mil crits
tot lo plan que concertat
teníam pera fugir.
- N' ADELETA. ¡Mare mía!.. ¡Mare mía!
¡Galceran!
- GALCERAN. Gelada tinch
tota la sanch de mas venas
que 'l cor no pot englotir.
¡Lleò soch, que ab lligaduras
de ferro á un jou l' han cenyit
y se sent dints lo clinatje
lo bastò que 'l va punyint!...
- PATJE. ¿Qu' hem de fer? Pot sè are 'l Comte
dona ordres per detenins...
- N' ADELETA. Y pensá en lluytá' es follia.
- PATJE. Cap-tallat va mirant si
pot sobornar part de forsa,
pero es dubtòs lo surtirn.
- N' ADELETA. ¡Que la Verge 'ns donga ajuda!
Vès, Manrich, y vina á dir
si veus que 'l Comte s' atansa. (Surt.)
Vèsten, no fassas que aquí, (A Galceran)
no vulgas qu' enfront mos ulls
te fassa 'l Comte morir.

- ¡Vèsten per Dèu! No m' ho neguis.
GALCERAN. Impossible... ¿Aquet burgit?..
(*Mirant á fora.*)
- N' ADELETA. ¡No m' espantis!
GALCERAN. Es de fora.
Sembla que 's veu reflectir
brill de capells.
- N' ADELETA. ¿Qué serà?
GALCERAN. De l' esplanada surtir
veig bultos d' extranyas formas.
Còrren al mur los de dins.
- N' ADELETA. Enarbolan la senyera.
GALCERAN. Clavan lo pont llevadis
en senyal de no rendirse.
- N' ADELETA. ¿Qu' es aquell llum que 's veu lluhir,
del mònt á mitja vessana?
GALCERAN. Hatxas son, y d' entre mitj
s' alsa 'l penò d' Aragò.
Ters reyal serà que aquí
no li volen doná entrada.
¿Y cap indret per sortir
tens del castell?
- N' ADELETA. ¡Impossible!
Sols Dèu pot allunyá 'l risch!
GALCERAN. ¿Qu' es aquet salt del Templari
de que m' han parlat? Precís
es fá lo sortir per ell.
- N' ADELETA. Terror fa 'l salt; es aquí.
(*N' Adeleta escorre la cadena de la porta del salt del
Templari y cau la porta per la banda de fora. Se
veu lo cel estrellat.*)
- GALCERAN. ¡Dèu del cel!... Lo cap se 'n vá
de mirá, abaix.
- N' ADELETA. Ja t' ho he dit.
GALCERAN. Las vergas de las ballestas
ja van p' els aires bronzint.
(*Surt Huch foro dreta ab una corda.*)

ESCENA XI.

Mateixos. HUCH, després la guarda de sis ballesters y més
tart PATJE y CAP-TALLAT.

N' ADELETA. ¡L' Huch!... Fes, per Dèu, que no 't vegi.
(*Galceran mitx s' amaga ab lo cortinatje de la finestra
ó balcó.*)

GALCERAN. (¿Qué vè á buscá aquet á aquí?)

HUCH. (Quatre jerros n' he vuydat
per pogué agafá esperit.
Al comte porto la clau
de la galería: tinch

jo per qui millor surtida...

Lo salt dóna al fasso, y

ab l' ajuda d' una corda...

¿Obert?... ¡Qu' es estrany!... Aixís:

(*Penja la corda després de pensar un moment.*)

veig qu' hi prèss molt bè la mida.

Ja estich segur. Are tinch

d' apresarne la Comtesa.)

(*Al girarse la veu, y diu:*)

Dèu vos quart.

N' ADELETA.

(¡Dèu benehit!)

¿Qué porta 'l noble escuder? (*Ab ironia.*)

HUCH.

Malas novas, ma senyora.

Per ara heu de vení ab mí.

N' ADELETA.

¿Pot saberse ahont?

HUCH.

A la torre.

N' ADELETA.

¿Y qui tal ordre ha donat?

HUCH.

Vaya una pregunta!... 'L Comte.

GALCERAN.

(M' afolla sols escoltar aquesta conversa.)

HUCH.

Y prompte

feume mercé de venir.

N' ADELETA.

Si de cas, será á la forsa.

HUCH.

Si ho volem, aixís será.

GALCERAN.

(¡Oh!)

(*Volent sortir.*)

N' ADELETA.

(¡Per Dèu!)

(*A Galceran.*)

HUCH.

Jo, quan un' ordre

'm comandan, sè cumplirla;

vindreu de grat, ó per forsa.

(*Volent agafarla.*)

GALCERAN.

En detrás.

(*Surtint.*)

HUCH.

¡Qué!... ¡Galceran!

GALCERAN.

Sí, jo soch; y si un pas dónas,

xuclarán eixas catifas

lo brí de ta sanch traidora.

HUCH.

¡A mí, la guarda!

N' ADELETA.

(¡Qu' has fet!)

(*Surten sis soldats.*)

GALCERAN.

Vinga á mí la guarda tota,

que no pasará las fitas

qu' en lo vent mon ferro pòsia!...

HUCH.

¡Sus, y á n' ell!

GALCERAN.

(*Desveyna.*) ¡Desperta ferro!...

PATJE.

¡Desperta ferro y Sant Jordi!

(*Desde dalt la muralla ab l' espasa nua.*)

CAPTALLAT.

¡Cabell d' or!...

(*Adelantantse.*)

GALCERAN.

¡Vos!

CAPTALLAT.

Apreseulo.

(*Los soldados agafan á Huch y se l' emportan.*)

HUCH.

¡Traidors!

CAPTALLAT.

Y á dins de la torre.

PATJE. Mi senyora... (A N' Adeleta.)
(Patje y N' Adeleta parlan baix.)

CAPTALLAT. A vostres peus
permeteu, senyor, que 'm pòsia.

GALCERAN. Alsa, no comprench...

N' ADELETA. (Al patje.) ¿Y 'n Franch?

PATJE. Penja ja de l' alta forca.

N' ADELETA. ¡Mare mía!... ¡Pobre nin!

PATJE. Desde 'l balcò podreu vorel.

(S' en van al balcó.)

(Mentres han parlat lo patje y N' Adeleta, Cap-tallat
ha enterat á Galceran de qu' es fill del rey).

GALCERAN. ¡Jo Infant d' Aragò!

CAPTALLAT. Sí, vos.

Cambiar los nins va sè forsa;
os várem dá' á n' en Ferrandi
pus el d' ell era á la fossa,
ja qu' en Ferrandi pagaba
y 'l rey no.

GALCERAN. ¡Oh! ¡A las horas
no soch fill de la comtesa
ni del comte Arnald? ¡Ab honra
pot ser mèva N' Adeleta!...
Com lo juy al cor hi brolla...

N' ADELETA. ¡Galceran!

(Lo patje va á formar grupo ab Cap-tallat.)

GALCERAN. Ja mon amor
podrè darte.

N' ADELETA. ¿Tu?

GALCERAN. Lo comte...
al destaparse mon cel,
l' ha d' embolcallar la boira.

N' ADELETA. ¿Qué vols dir?

GALCERAN. Tot ho sabrás;
mes ans, lo lluytar es forsa.
¡Bras de ferro!

CAPTALLAT. Mon senyor...

GALCERAN. ¿Pots disposar d' alguns homens?

CAPTALLAT. Per lliurar á la comtesa
m' están esperant á fora.

N' ADELETA. Que 't matarán...

(Lo patje y Cap-tallat s' en van á mirá á fora per la
plataforma de la muralla.)

GALCERAN. No; no temis.

La banda que m' apresona
lo pit, y que batejada
encar no ha sigut, victoria
'm dará, m' ho está dihent
del cor lo batall ab forsa.

CAPTALLAT. Senyor, no perdém més temps,
que reculan los de fora.

GALCERAN. Nostra vista resoldrá
lo combat.

N' ADELETA. ¡Oh!..., no t' espósias.

GALCERAN. No 't moguis d' aquestas cambras...
¡Adèu, mon bè!... (S' en van.)

ESCENA XII.

N' ADELETA, luégo COMTE ARNALD.

N' ADELETA. Dònam forsa,
Verge pura y mare mía!...
Fès que 'n Galceran no mória.
Mes si una existencia fos
precisa al cel, ¡oh. Senyora!
que no sía pas la sèva,
mon cor la mèva vos dona.

(Surt lo Comte fóro esquerra, trasportat, sens rés al cap
y tractant de dissimular lo sèu terror. N' Adeleta 's
queda espantada arrimada á la paret.)

¡Lo Comte!... ¡ah!

COMTE. No es tot perdut...

Encara qu' entrès la forsa,
la clau de la galeria
segura sortida 'm dòna.
¿Mes, per qué fuig mon valor,
y un fret gel mas venas corre?

N' ADELETA. (¡Déume forsas, mare mía!)

COMTE. No goso aguaytar á fora.
¡Per escarpia ó coltellada (Pensatiu.)
m' ha dit!... encar sembla qu' ouhen
mas orellas, las paraulas
d' aquell malehit astrólech.
Ja N' Adeleta deu ser
engrellonada en la torre.
Ja á n' el Huch per degollarla,
si es qu' entran, li he dat ordre,
pus á la fóssa ha d' anar
si 'l fugir ó mori 'm toca.

(Remor á fora. Lo Comte corre á la muralla.)

¡Aquets crits!... en mon esbars
crits de victoria ressonan. (Mirant.)

(N' Adeleta crusa l' escena tota conmoguda y tracta d'
amagars' en front lo setyal de l' esquerra.)

Los del rey van de fugida...

¡Cóm lo joy al cor hi brolla!

(Soroll de nacre.)

Toca retirada 'l nacre...

¡Salvát sòch! (Baixant á la escena.)

N' ADELETA. 'M faltan forsas...

COMTE. A la fi l' infern ne triunfa.

(*Gran remor y soroll de armetj y toch de nacres mès pròxim.*)

¿Qu' es aixó?... Estranya forsa
(*Enretira ab una rebolada lo cortinatje del balcó y mirant per ell, diu.*)

de dins del castell, als mèus
ataca, ¡traició fellona!
¡Ja torna á bregar l' estol!
¿Es un llamp del cel ó un home
aquell de la blanca banda
que las teyeras 'm mostran?
Jo conech aquesta cara...

(*Ab gran rabia.*)

¡Encés infern me socorra!
¡Galceran!... ¡No!... Son mos ulls
que fòlls m' estrefán sas formas.
Ha rebassat la senyera
dels alts marlets... Are torna...

(*N' Adeleta deu anar demostrant l' efecte de las paraulas del Comte.*)

ja l' encerclan mos soldats!

(*Crits y soroll de cadenas.*)

Vensuts, sí... Ja la cridoria
s' ou del estol victoriòs
qu' ardit lo pont enderroca. (*Pausa.*)
¡Rebull mon cap com foguera!

(*Separantse del balcó.*)

¡No será, malehit astrólech,
d' escarpia ni coltellada!
Huch y sos foners, 'm donan
espay per fugir d' aquí,
avants d' aterrar la porta!

(*Al anarsen veu á N' Adeleta.*)

¡Ah!... ¿Tu aquí... quan me pensaba
(*Ab riure endemoniat.*)

qu' era la presò ta fossa?

(*Agafantla y portantla á la finestra.*)

¿Mira ton ayment... Lo veus?
Pus no tornarás á vórel.

N' ADELETA. ¿Qué voleu dir!

COMTE.

Qu' en quan pugí

trovará l' estancia sola,
pus jo, prest, serè molt lluny,
y tu á baix dels fossos morta.

N' ADELETA. ¡Mare mía!... ¡Mare mía!

COMTE.

No; no hi haurá qui't socorria,
qu' al corredò ab sos foners
Huch está guardant la porta.

(*L' agafa arrastrantla al salt.*)

N' ADELETA. ¡La vida, Comte, la vida!

¡Ampáram, Verge piadosa!

COMTE.

¡Desafio al cel que 't salvi!

ESCENA ÚLTIMA.

Mateixos. GALCERAN, CAP-TALLAT, PATJE y quatre soldats, tots ab las espasas nías.

GALCERAN. ¡L cel, donchs, t' admet l' aposta!

COMTE. ¡Ells!

N' ADELETA. ¡Galceran!

COMTE. (*Ab riure sardónich.*) ¡Quánts traidors!

GALCERAN. ¡Á ell! (*Adelantantse.*)

COMTE. ¡Alto aquí, ó cau morta!
(*Amenasantla ab lo punyal.*)

N' ADELETA. ¡Dèu etern!

GALCERAN. ¡No; ja 'm deturo...

Comte Arnald!

COMTE. Si un pas més dònas,
fita poso de sa vida (*Alsant lo punyal.*)
en son cor que tan adoras;
y tal com un jorn me feres
ab lo punyal, com llavorans,
te tirarè sas despullas
per veurer com t' hi acòtas.

GALCERAN. ¡No! (*Aterrat.*)

COMTE Aixís, donchs, no avansís,
que ni tu ni 'ls que t' envoltan
poden de la mort lliurarla:
ó p' el ferro, ó per la gola!...
¡Mira si es lo cel, ó jo
que tè de guanyar la aposta!

(*Al anar á tirarla, surt Farrich pel forat del salt y mata al Comte y 'l tira á baix.*)

FARRICH. ¡El cel, Comte malehit!

N' ADELETA. ¡Galceran! (*Corrent á ell.*)

FARRICH. ¡L' infern se t' óbria!

(*Van surtint soldats, patjes ab hatxas encesas, ballesters, gonfanons del ters reyal que 's quedan p' el fondo y murallas.*)

GALCERAN. ¡Justicia del cel!

N' ADELETA. ¡Dèu mèu!

Tingueu d' ell misericordia.

(*Alguns soldats miran á baix del salt. Músicas á fora.*)

GALCERAN. Farrich, ¿cóm podré pagarte...?

FARRICH. Ja me l' ha pagada 'l Comte.

GALCERAN. ¡El rey!... Aném á tirarnos
á sos peus, y ja que 'm dòna
un punyal d' or ton amor
y una corona 'm don' honra,

farè grabá en mon escut,
sobre camp de tinta roija,
en un quartel, lo punyal
y á n' el altre, la corona.

(Si las condiciones del teatro ho permeten, quan comensi á baixar lo teló 's veurá en lo forillo, figurant qu' entra en aquell moment, colocat sobre andas, lo rey En Jaume 'l Just.)

(Dreta y esquerra lá del actor.)

FÍ DEL DRAMA

OBRAS DRAMATICAS

DE

A. FERRER Y CODINA

- LAS RELIQUIAS D' UNA MARE, drama en 3 actes.
UN JEFE DE LA CORONELA, drama en 3 actes.
LO GAT DE MAR, drama en 4 actes.
LO PAJÈS DE L' AMPURDÁ, drama en 3 actes.
LA CASA PAYRAL, (1) drama en 3 actes.
UN MANRESÁ DE L' ANY VUIT, drama en 3 actes.
LO PUNYAL D' OR, drama en 3 actes.
PERÓ, comedia en 1 acte.
AUCELLS D' AMÉRICA, comedia en 1 acte.
LA PERLA DE BADALONA, comedia en 1 acte.
REMEYS PER FÓRA, (2) comedia en 1 acte.
UN RUIJAT, (3) comedia en 1 acte.
LLUCH-LLACH, sarsuela en 3 actes.
CATALANS Á ORIENT, sarsuela en 2 actes.
CELOS D' UN REY, sarsuela en 1 acte.
HISTORIA NATURAL, sarsuela en 1 acte.
OTELLO, parodia en 1 acte.
-

---

(1) Colaborada per N. Mulet.

(2) Id., per A. Pallardó.

(3) Id., id., id.